

SRAFÍNSKY SVET

3/87

O B S A H :

Svetoslav Veigl :	
Obrátenie pána Silvestra	2
Modlitba Svätého Otca Jána Pavla II. na Mariánsky rok	3
Svätý Otec Ján Pavol II. mladým v Argentíne a na celom svete	4
25. marca 1987 uplynulo 60 rokov od rímskej vysviacky biskupa Petra Pavla GOJDIČA	5
Mimoriadna pocta J.Ch. KORCOVI	7
Zelený Šampuliar	8
Modlitba matky k anjelom strážcom svojich detí	
Dr. Herbert Madinger :	
Tvoja výzbraj v dnešnom svete: ruženec a sv. Písmo	9
Proti démonovi úmyselných potratov	11
Posolstvo Gospy svetu v roku 1987	12
Rudolf Dilong, OFM	15
Ján Okál : Nie, Dilong nás neopustil!	16
Marian Žiar : Za Rudolfom Dilongom	17
Zomrel básnik Otec Mikuláš Šprinc	18
Otec Bohuslav: Páter Pio - muž s ranami	

O B R Á T E N I E P Á N A S I L V E S T R A .

Podivná sú cesty Božie -
laskavé srdce hriechne srdce ľahšie otvára,
dozrieva náhle ako v lete zbožie
na slnku nebeského chotára.

Istý pán Silvester vidiac jak František
s Bernardom chudobným všetko rozdeľuje
v lakomstve svojom rečie Františkovi :
"Ešte mi dlhuješ za kamene mnohé,

ktoré si kúpil na opravu chránov.
A teraz, keď máte toľko peňazí,
zaplať mi hneď, čo dlhuješ,
nech ťa viac dlžoba tá netaží!"

František diviac sa jeho lakomstvu
nechcel sa veru hádať s ním,
mu riekol : "Vezni si, koľko len chceš,
aby si bol už celkom spokojný".

Keď potom doma pán Silvester sponímal
na svoje veľké lakomstvo,
na svätosť Františka a Bernarda,
zrel v spánku toto tajomstvo :

jak zlatý križ z úst Františkových vychádza
a jeho vrchol už nebies sa dotýka ;
zmôžený týmto videním hneď všetko
chudobným rozdal a Františka popýta

a prijatie do Rehole, čo stalo sa.
Tu dosiahol tak veľkej svätosti,
že rozprával sa s Bohom ako priateľ
s priateľom - v láske a úprimnosti.

"Námety z kvetínok sv. Františka"

"Listy sv. Františka" č. 2/1986.

- 0 -

Každý rok v máji sa koná mariánska púť pri Kláštore sv. Rodiny
v Pittsburghu. Pobožnosť sa koná v kaplnke a začína modlitbami a
kázňou, potom pokračuje procesiou a modlitbou sv. ruženca na po-
zenkoch kláštora a zakončuje sa požehnaním v kaplnke.

Kláštor sv. Rodiny,
232 So. Home Ave.
Pittsburgh, Pa 15202.

- 0 -

R o z š i r u j t e "Listy sv. Františka" medzi Slovákami v Amerike
a Kanade, ktorí dosiaľ o nich nevedia, a to najmä medzi mladšími
pristáhovalcami zo Slovenska. Ak máte možnosť, sami im časopis
predpláťte. Celoročné predplatné na 4 čísla je iba \$ 3,00 v USA
a \$ 4,00 mimo Ameriku. Predplatné pošlite na adresu:

LISTY SV. FRANTIŠKA, 232 So. Home Ave., Pittsburgh, Pa 15202.

- 0 -

7. júna 1987 - M A R I Á N S K Y R O K - 15. augusta 1988

Modlitba Svätého Otca Jána Pavla II. na Mariánsky rok

1. Matka Vykupiteľa, v tomto roku zasvätenom tebe s nadšením ťa voláme blagoslavenou. Boh Otec si ťa vyvolil ešte pred stvorením sveta, aby uskutočnil svoj prozreteľný plán spásy. Ty si uverila jeho láske a poslúchla si jeho slovo. Syn Boží si ťa vyvolil za svoju Matku, keď sa stal človekom, aby vykúpil človeka. Ty si ho prijala s ochotnou poslušnosťou a s nerozdelným srdcom. Duch Svätý si ťa samiloval ako svoju tajomnú nevestu a naplnil ťa zvláštnymi darmi. Ty si sa nechala formovať jeho skrytým a mocným pôsobením.
2. V období očakávania tretieho kresťanského tisícročia tebe zverujeme celú Cirkev, ktorá ťa uznáva a vzýva ako svoju Matku. Ty si ju na zemi predchádzala v putovaní vo svetlo viery; poteš ju v ťažkostiach a skúškach a daj, nech je vo svete čoraz účinnejším znakom dôverného spojenia s Bohom a jednoty celého ľudského pokolenia.
3. Tebe, Matka kresťanov, odporúčame zvláštnym spôsobom tie národy, ktoré počas tohto Mariánskeho roku oslávia šesťsté alebo tisícé výročie prijatia evanjelia. Ich dlhé dejiny sú hlboko poznačené úctou k tebe. Obráť k nim svoj láskavý pohľad; daj silu tým, čo trpia za vieru.
4. Tebe, Matka všetkých ľudí a všetkých národov, s dôverou odporúčame celé ľudstvo s jeho úzkosťami a nádejami. Neďaj, aby mu chýbalo svetlo pravej múdrosti. Usmernuj ho v hľadaní slobody a spravodlivosti pre všetkých. Rieď jeho kroky po cestách pokoja. Daj, nech sa všetci stretnú s Kristom, ktorý je cesta, pravda a život. Posilňuj nás, ó Panna Mária, na našej ceste viery a vypros nám milosť večnej spásy. Ó milostivá, dobrotivá a láskavá matka Božia a Matka naša, Mária.

Joannus Paulus pp II.

Všeobecné podmienky pre získanie úplných odpustkov: svätá spoveď, sväté prijímanie a modlitba na úmysly Svätého Otca. Úplné odpustky v Mariánskom roku môže získať :

1. Kto sa vo farskej kostole, v mariánskej svätyni alebo na inom posvätnom mieste zúčastní na príležitostnej mariánskej pobožnosti :
 - a/ na liturgické mariánske slávnosti a sviatky,
 - b/ každú sobotu,
 - c/ kedykoľvek sa slávi nejaké Máriino tajomstvo alebo titul, ktorým ju vzývame,
 - d/ pri príležitosti zakončenia Mariánskeho roku.
2. Kto spoločne ide na púť do mariánskej svätyně určenej biskupom a zúčastní sa tam na nejakej pobožnosti, najmä na svätej omši
3. Kto navštívi Hlavnú mariánsku baziliku v Ríme /Santa Maria Maggiore/ a v nej sa zúčastní na nejakej pobožnosti alebo pobudne v nábožnej modlitbe.
4. Kto nábožne prijme pápežské požehnanie /a to aj prostredníctvom rozhlasu alebo televízie/, ktoré môžu v Mariánskom roku udeliť biskupi.

Veľmi sa odporúča modlitba ruženca najmä v rodinách. Úplné odpustky môže získať ten, kto sa ponedlí ruženec v kostole, kaplnke, v rodine alebo v náboženskej komunite. Všetky odpustky možno aplikovať kuším v očístci. /S cirkev schválením, SÚSCM, Rím, 1987/.

Svätý Otec Ján Pavol II. mladým v Argentíne a na celom svete :

Žijeme v dobe a prostredí, ktoré je preniknuté materializmom a v ktorom sa nám stavajú do cesty najrozličnejšie prekážky života podľa viery v Boha. Ako si v takomto nepriaznivom prostredí môžeme zachovať dedičstvo, ktoré sme dostali od veriacich rodičov? Kde vziať silu, aby sme Ho nezradili ani za cenu veľkých obetí?

Aj o dnešných mladých ľuďoch rozhoduje Kristus, ak sa stane stre-
dobodom ich života. Byť mladým, znamená mať ustavične nového ducha,
žiť ustavične v hľadaní dobra a vytrvať v nasledovaní ideálu.

Naším vrcholným ideálom je Ježiš Kristus. Hromadné oznamovacie
prostriedky a príklad ľudí okolo vás, každý den vám predstavujú
určití životné vzory, modely. Veľmi často vám ukazujú víťazstvo
sebectva nad šlachetnosťou.

Dnes vás vyzývam uvažovať o inom vzore ľudstva, ktorý môže úplne
utíšiť váš smäd po hodnotách. Osoba, ktorú znova a znova predkladám
mladým ľuďom na celom svete, je JEŽIŠ KRISTUS. Môžeme ho poznať
zo stránok Evanjelií. Bol usmrtený, pretože sa podieľal na osude
chudobných a vykorisťovaných, pretože prišiel slúžiť a nie dať sa
obsluhovať. Ale Boh - Jeho Otec - Ho vzkriesil z mŕtvych. Ošáva
s nami a medzi nami prostredníctvom Ducha Svätého. Je prameňom sily
v každodennom boji. Toto je naša kresťanská viera. Ježišovým evan-
jeliom môžeme uskutočniť program, ktorý nám zanechal. Program tak
jednoduchý, ale aj všetko zhrnujúci: milujte sa navzájom, ako som
vás ja miloval.

Ježiš nás opakuje na každej stránke Evanjelia, že nikdy nemáme
zúfať, že láska prenáša každú prekážku, každú slabosť, utrpenie a
nenávisť, ba aj smrť. Táto láska, milovaní mladíci a ženy, s poko-
jom, ktorý prináša, bude pre vás istou kotvou v chaosse sveta. Táto
láska vás tiež privedie k hlbšiemu zaangažovaniu sa za tento svet.
B o h v á s v y z ý v a m i l o v a ť a s l ú ž i ť ! Začnite
robiť čosi k o n k r é t n e vo vašej situácii. Neďívajte sa pri-
ďaleko. Začnite tam, kde pracujete, kde študujete, vo vašich mlá-
dežníckych skupinách, vo vašom rodinnom kruhu, vo vašej farnosti.
Nikde nedovoľte, aby niekto z vašich známych bol pozbavený svojich
práv! Nedovoľte stavať múry medzi sebou a staršími ľuďmi! Buďte
prítomní aj v ich situáciách, lebo je tam potrebný váš hlas! Roz-
šírte svoje obzory a pracujte s radostnou mladistvou energiou za
spravodlivosť všade na svete! U č t e s a prinášať obety, deliť
sa s hladujúcimi a s mladými, čo dostali menej ako vy! Buďte soli-
dárni so svojimi bratmi a sestrami iných národov, rás a kultúr!
Vy skutočne môžete premeniť svet a pripraviť lepšiu budúcnosť pre
všetkých! Budúcnosť, v ktorej osoby budú dôležitejšie než zisky!
V ktorej sa zdroje a zásoby sveta budú rovnako deliť a v ktorej
pokojné rokovania nahradia vojnové hrozby!

Aby ste mohli postupovať po ceste pravdy, úprimnosti a opravdi-
vosti, máte ideálny vzor. Vaším vzorom je KRISTUS! Kristus vo svo-
jom človečenstve. Všinnite si, že On nie je len vaším cieľom. Je
aj vašou cestou. A na tejto ceste je ako pastier, dokonca sa vám
dáva ako pokrm na cestu. Pamätajte, že len vtedy budete môcť vybu-
dovať niečo naozaj veľké a trvalé, keď sa budete opierať - ako
hovorí sv. Pavol - o jediný základ, ktorým je KRISTUS!

Hľadajte teda Krista a usilujte sa nadobudnúť hlbokú osobnú vie-
ru, ktorá bude usmerňovať váš život k určitému cieľu. Ale naďavšet-
ko vezmite si ako záväzok a ako ž i v o t n ý p r o g r a m, že
budete m i l o v a ť J e ž i š a, úprimnou, čistou a osobnou
láskou! On by sa mal stať vaším priateľom a oporou na životnej ces-
te. Váš smäd po absolútne nemôžu uhasiť náhražky ideológie, ktoré
vedú k nenávisti, násiliu a zúfalstvu!

25. marca uplynulo

60 rokov od rímskej vysviacky biskupa Petra Pavla GOJDIČA,
 =====

ktorý od januára 1946 bol splnomocnený administráciou všetkých katolíkov východného obradu v Česko-Slovenskej republike. Tento muž zlatého srdca a otec trpiacich - ako ho volali - si zasluhuje pri tejto príležitosti našu vďačnú spomienku.

Peter Gojdič sa narodil 17. júla 1888 v Ruských Preklanoch na východnom Slovensku. Do rehole sv. Bazila Veľkého vstúpil 11 rokov po svojej knazskej vysviacke. Roku 1926 bol menovaný za administrátora prešovskej diecézy a 25. marca 1927 bol v Ríme vysvätený za harpašského biskupa. Po likvidácii gréckokatolíckej cirkvi 27. apríla 1950 bol uväznený a odsúdený na doživotný žalár. Zomrel po nevýslovnom utrpení 17. júla 1960, práve v deň svojich narodenín.

Po inštalácii za administrátora prešovskej diecézy vo svojej kázni načrtnol hlavné body svojho apoštolátu týmito slovami: "S Božou pomocou chcem byť otcom sirot, pomocníkom chudobných a tešiteľom zarmútených".

Namiesto podrobnejšieho opisu jeho života, prečítame v ňom úryvok zo svedectva jeho spoluväzňa a priateľa, z jeho života vo väzení:

V krátkom zástupe väzňov zastal na chodbe väzenskej nemocnice, k nchmu zložil svoj majetok, ktorý zaberajú iba časť skromného pries- toru medzi zaviazanými rožkami ošúchanej väzenskej deky. S nesmier- nou skromnosťou sa zložil na určené miesto. Väčšina obyvateľov nemocnice ho už poznala z povesti, ktorá ho sprevádzala i vo väzbe a hneď po príchode ho zahrnuli pozornosťou a láskou. V tomto pro- stredí prežil som s ním posledné štyri mesiace jeho života. Vo svo- jej jednoduchosť poskytoval všetkým mnoho možností nakliadnúť do svojho života. Jeho veľkosť bola v nevyjadriteľnej skromnosti, pe- kore a v skutočne detinskom pomere k Bohu.

Chatrná telesná stavba, jeho oči a celá tvár prezrádzali straš- né utrpenie, no z jeho úst nikdy sme nepočuli ani len jediné slovo sťažnosti. Spolubratia lekári sa zhodovali v domnienke, že pacient trpí ukrutné bolesti. Na otázky či ho niečo bolí, odpovedal s úsme- vom: "Tá strašné bolesti". S blížiacim sa koncom života, keď sa stupňovali jeho bolesti, spôsobené zákernou chorobou, často sa na mňa obrátil s otázkou, prednesenou tónom krajnej dôvernosti: "Čo myslíš, Števkó, dokoľ sa ešte budem trpieť?" A bez náhania po- kračoval: "Ale vien, povieš mi, čiokial' bude vôľa Božia! Dobre, dobre je to tak, veď ja budem trpieť!"

Až do konca svojho života prechovával nesmiernu lásku k svojim knazom a veriaci. S vďačnosťou spomínal na jednotlivých knazov, na cirkevné slávnosti, na dôležité udalosti v Cirkvi a s nadšením hovoril o dôvodoch jednoty gréckych katolíkov s rímskou Cirkvou. Niet ani najmenšej pochybnosti o tom, že biskup Gojdič je mu čením te j t e v e r n o s t i ! Hovoril o mno- hých príhodách z vyšetrovania, pri ktorých neraz dostal vyhlásenie od významných politických osobností, že ho okamžite uvedú do jeho úradu v Prešove, a k' s a p r i d á k pravosláviu. Hovoril, že raz vo väznici v Ruzyne priviedli ho z cely do reprezentačnej miestnosti. Keď strážnik opustil miestnosť, vošiel do nej uniformo- vaný vysoký dôstojník, ktorý sa mu predstavil a poďal mu ruku. Oznámil mu, že z poverenia vlády ho uistuje, že z tejto miestnosti pôjde priamo do Prešova, ak je ochotný stať sa patriarchom pravo- slávnej cirkvi v Česko-Slovensku. Bolo pre nás dcjímavé sledovať, ako nám hovoril o tejto príhode. Volal som si vedel predstaviť premiéru tohto stretnutia, keď na ponuku otec biskup Gojdič

s nesmiernou láskou a dobrotou iba jemu vlastnou sa ospravedlnil, že nemôže vyhovieť tejto požiadavke, že by to bol strašný hriech proti Bohu, že by to bola zrada na Svätom Otcovi, na svätej Cirkvi, na vlastnom svedomí a na veriacich, z ktorých mnohí v tomto čase trpia pre vieru, ktorú im hlásal a ktorej ich učil. Sprostredkovateľ pristúpil k nemu, do svojich rúk chytil biskupove ruky, pritiahol ich na svoje prsia a povedal: "Otec, Vy sa mi páčite! Ste statočný človek! Vážim si vás!" Keď odišiel, strážnik znova odviezol biskupa do cely.

Obdivuhodná bola láska biskupa Gojdiča k nepriateľom. Vždy prejavoval poslušnosť a veľkú úctu voči dozorcom. Nikdy nebolo počuť z jeho úst slovo sťažnosti alebo odsúdenia. Keď sa raz okolo posteľe zišla skupina väzňov, jeden z nich položartovno-polovážne povedal: "Pavličku, ty chceš zomrieť, ale my chceme žiť. A preto nám musíš povedať, kto ti ublížil? My tých darebákov ešte poženieme na zodpovednosť a aj za teba!" Biskup s nesmiernou láskavosťou, s pokojom a úsmevom povedal: "Chlapci, mne nikto v živote neublížil. Všetko utrpenie, ktoré som dosiaľ znášal, prijal som rád. A bolí ma iba to, že mnoho mojich spolubratov a veriacich musí trpieť pre svoju vieru".

V posledných dňoch života doľahla na uväzneného biskupa ešte ťažšia skúška. Pri úradnej návšteve lekár ministerstva vnútra oslovil otca biskupa s nezvyklou úctivosťou: "Excelencia, v najbližších dňoch idete domov! O veci je už rozhodnuté!" Táto reč mohutne rozbúrila pokojnú hladinu srdca, vznietila nádeje a túžby nášho spoluväzňa. Zo srdca sme mu žičili sľúbenú slobodu a spolu s ním sme netrpezlivo čakali na chvíľu, ktorá otvorí bránu väznice, aby mu umožnila vstup do občianskeho života. No táto chvíľa neprichádzala. Minul týždeň, dva, a my sme videli, ako otec biskup vnútorne trpí bolesťou umierania krásnych nádejí. V rozhovorech sa netajil svojim vnútorným rozpoložením a ťažkým rozporom pri voľbe medzi slobodou a korunou mučeníka. Hovoril: "Neviem, či by bolo hodno zameniť krásnu korunu mučeníctva za dva-tri roky života na slobode. No ja to nechám na milého Pána Boha. Nech On rozhodne! Takto uzatváral naše rozhovory.

V jedno popoludnie, proti svojmu zvyku, ma otec biskup požiadaval, aby sme ho vyviezli na väzenský dvor, kde sa prechádzali chorí väzni. Akoby úplne od veci pozabudol: "Chcel by som ešte poslať požehnanie svojim drahým veriacim". Len čo sme postavili na dvore vozík na mieste, kde nám sám určil, už prichádzala z iného oddelenia skupina väzňov na ošetrovňu zubov. Medzi väzňami bol aj otec biskup HOPEO. Zástup prechádzal popri vozíku. Chorý sa mierne zdvihol a rukou urobil znamenie kríža a jeho ústa šepkali nepočítateľné slová. S úsmevom požiadaval, aby sme ho zaviezli nezač do miestnosti. Nevideli sme v tej príhode znamenie blížiaceho sa konca. Raz večer otec biskup zakýval na mňa, zavolať ma k posteli a pollepol mi: "Nepohorši sa na mne. Smrť sa bál aj Pán Ježiš. A On bol Boh! Ja som človek, i keď som biskup".

Veľmi často so záľubou hovorieval: "Vier, že sa mi budeš smiať, ale ja vždy prosím milého Pána Boha, aby ma povolal z tohoto slzaového údolia v ten deň, keď ma do neho poslal. Je to smiešna žiadosť od biskupa, pravda?!"

Splnilo sa i toto malé želanie veľkého biskupa. Zomrel 8 minút po pólnoci v nedeľu 17. júla 1960.

Vatikánsky rozhlas, 26. marca 1960.

Minoriadna pocta J. Ch. Korcovi .

Ján Chryzostom Korec, S.J., je jedným z tajne vysvätených slovenských biskupov. Bol tajne vysvätený najprv za knaza a skoro na to za biskupa počiatkom 50-tych rokov, keď sa komunistický nápor proti náboženstvu a najmä proti Katolíckej cirkvi priostril a boli obavy, že komunistický režim strhne Cirkev do otvorenej schizmy. Tajne vysvätení biskupi a knazi mali udržiavať podzemnú Cirkev na Slovensku vo vernosti ku Kristovi a Svätej Stolicy. A toto svoje poslanie verne plnili. No keď tajne vysvätili väčší počet knazov, činnosť biskupov čiastočne vyšla na javo a komunistická polícia зробila pohon na tajných biskupov i knazov.

Dvaja z týchto biskupov zachránili sa útekou do slobodnej Európy, kým biskup Korec bol doľapený, zatvorený a odsúdený na dlhoročné väzenie. Roku 1966 dostal spolu s inými politickými väzňami prezidentské omilostenie a prepustenie z väzenia.

Za tzv. Dubčekovej jari v roku 1968 biskup Korec zúčastňoval sa na oživení cirkevného života na Slovensku v rámci Dieľa koncilovej obnovy. Dostal povolenie cestovať aj do Ríma, kde pápežovi Pavlovi VI. objasnil náboženskú situáciu v Česko-Slovensku. Svätý Otec vyznačil biskupa Korca tým, že mu udelil svoje vlastné biskupské insigniá.

Značná politická i náboženská sloboda počas Dubčekovho režimu netrvala však dlho. Sovietske vojská za pomoci satelitných armád obsadili Česko-Slovensko a skoro na to začala sa tzv. "normalizácia", t.j. zotročovanie obyvateľstva šliapaním ľudských práv a náboženskej slobody.

Biskupovi Korcovi odobral komunistický režim súhlas pre akúkoľvek cirkevnú činnosť a dovolil mu iba manuálnu prácu. Usiloval sa ho zlomiť a umlčať. To sa mu však nepodarilo, lebo biskup Korec neprestal písať protestné listy proti šliapaniu ľudských a náboženských práv v Česko-Slovensku a posilať ich na prezidenta štátu a na iné vládne a politické fóra. Biskup Korec stal sa symbolom neohrozeného bojovníka za ľudské práva, známym v celom Česko-Slovensku a aj mimo hraníc štátu.

Odvážny zápas biskupa Korca za obnovenie ľudských práv v Česko-Slovensku bol i pohnútkou slávnej katolíckej univerzity Notre Dame udeliť mu čestný doktorát práv ku koncu školského roku 1985-1986. Rektor univerzity Rev. Theodore Hesburgh, S.C.S. svojím listom z 10. apríla oznámil biskupovi Korcovi rozhodnutie univerzity a povolal ho, aby sa osobne zúčastnil na slávnosti. Biskup Korec, ako sa dalo očakávať, za danej politickej situácie nemohol sa osobne zúčastniť na slávnostnom odovzdaní čestného diplomu. 23. apríla poslal však O. Hesburghovi obsiahly list, v ktorom sa poďakoval za toto mimoriadne vyznamenanie. Oceňuje aj zdôvodnenie tohto kroku - obranu ľudských práv. Rozvádza svoje myšlienky o nespravodlivom a nezmyselnom šliapaní ľudských práv a o potrebe postaviť sa na ich obranu, i keď to vyžaduje veľké obete. "V tejto situácii by mal každý zodpovedný človek cítiť povinnosť vzoprieť sa na svojom mieste..., brániť človeka, právo na slobodu svojím životom."

Biskup Korec poveril svojho rehoľného spolubrata O. Félixu Litvu, profesora na Gregoriánskej univerzite v Ríme, prevzatím diplo čestného doktorátu. Je to po prvý raz v dejinách, čo sa Slovákovi dostalo takého vysokého vyznamenania svetoznámej univerzity Notre Dame v South Bend, Indiana. Tešíme sa z toho vyznamenania hrđinskému slovenskému biskupovi-a z úprimného srdca mu blahoželáme.

Redakcia "Listov sv. Františka" v č. 4/1986, Pittsburg, Pa.

Z E L E N Ý Š K A P U L I A R .

pozostáva z lásku zeleného súkna so zatáčanou šnúrkou, na jednej strane s obrazom Panny Márie, na druhej strane s obrazom prepálajúceho srdca, mečom prebodnutého a krvácajúceho, celé završené krížom a obkolesené nápisom: "Nepoškvrnené Srdce Márie, oroduj za nás teraz i v hodine smrti našej".

Panna Mária dala zelený škapuliar v Paríži 8. septembra 1840 reholnej sestre Justine Bisqueyburu z rádu Dcér svätého Vincenta z Pauly. Prislúbila jej, že účta toho vtedy nového škapuliara :

- prispeje k obráteniu duší, najmä neveriacich,
- sprostredkuje im šťastlivú smrť.

Od tých čias sa zelený škapuliar stal prostriedkom mnohých obrátení a minoriadných nebeských milostí od Boha, ako napr. úspešné štúdiá, šťastie a pokoj v rodine, finančné zlepšenie a pod., ktoré sa nečajú ľudsky nijako vysvetliť.

Na uvedenie škapuliara netreba žiaden obrad. Musí byť posvätený kňazom a nosený osobou, ktorá chce získať pomoc Panny Márie. V prípade nebezpečenstva škapuliar možno uschovať do šiat, v dome, zašit do matraca a pod.

Nositeľ škapuliara sa má denne modliť nasledovnú modlitbu :
NEPOŠKVRNENÉ SRDCE MÁRIE, ORODUJ ZA NÁS TERAZ, I V HODINE SMRTI NAŠEJ .

Modlitba sa môže cez deň častejšie opakovať. Nositeľ škapuliara sa ju má pomodliť aspoň raz denne. Mnohé nebeské milosti sa získavajú, ak nositeľ škapuliara pestuje živú vieru v Pána Boha a dôveru v Pannu Máriu.

Pápež Pius IX. schválil rozširovanie zeleného škapuliara roku 1870. Škapuliar, ktorý prikľadáme, je už posvätený!

Modlitba matky
k anjelom strážcom svojich detí.

V hlbokej pokore, majúc dušu naplnenú úctivou vďačnosťou, pozdravujem vás, blažení anjeli, ktorých láska a múdrosť nebeského Otca ustanovila za strážcov mojich detí.

Od tej chvíle, čo ich život tajomne počal pod mojím srdcom, stali ste sa ich ochrancami a mojiimi pomocníkmi v zodpovednej úlohe matky.

Pre toto sväté spoločenstvo, ktoré mňa s vami spája, znova teraz odovzdávam svoje deti do vašej starostlivosti.

Vaša bytosť v nebesiach sa stále zúčastňuje na blaženom poznaní nekonečnej krásy Boha. Nech teda aj v dušiach mojich detí stále jasnejšie žiari odlesk Božieho života, daného im pri sv. krste!

Chráňte ich od pádu do ťažkého hriechu, ktorý je najväčším nešťastím človeka, lebo zabíja dušu. Buďte im sprievodcami na všetkých životných cestách, aby v zdraví, bez choroby a úrazu tela prospievali múdrosťou, vekom a milosťou u Boha aj u ľudí.

Pomáhajte im svojim prispením, aby dokonale splnili vôľu Božiu tu na zemi a raz dosiahli nepominuteľnú odmenu v nebi. Amen.

Dr. Herbert Madinger

Tvojá výzbroj v dnešnom svete :

R U Ž E N E C A P Í S M O S V Ä T Ě
=====

"A uzrel som vysoko na nebesiach lietat' iného anjela, nesúceho večné Posolstvo, čo sa malo hlásať obyvateľom zeme, každému národu, kmeňu, jazyku a ľudu". /Zjv 14, 6-7/.

Poslanie Panny Márie je: Priniesť ti Ježiša. Priviesť ťa k Ježišovi, kým neuznáš, že je večný, že je jediný, že je pokladom na poli tvojho života, že bol ukrižovaný, že pre teba vylial svoju krv... A to je zmysel celej mariánskej úcty, že skrze Máriu príde-me k Ježišovi, že skrze Máriu sa vždy užšie spojíme s Ježišom, až budeme s ním tvoriť "jedno".

Ako to môžeme dosiahnuť, keď sme zahrnutí prácou, starosťami a úzkosťami, takže takmer klesáme vo víre záležitostí a vo vyčerpávaní síl? Ako potom môže niekto z nás žiť v spojení s Bohom?

Priateľu, keď chceme v týchto ťažkých časoch nadobudnúť skutočne pevnú vieru v Božiu pomoc, musíme si začovať úplne jednoduchú a ľahkú výzbroj, lebo keď si oblečieme ťažké železné brnenie, stane sa nám ako Dávidovi, ktorý išiel do boja proti Goliášovi. Preto odložil ťažký pancier a vzal si prak s piatimi kameňkami z potoka. Tak sa mu ľahšie bojovalo. Touto jednoduchou zbraňou zabil Goliáša a zachránil svoj ľud.

Aj ty potrebuješ takú ľahkú výzbroj, aby si zvíťazil v dnešnom búrlivom svete. Modli sa denne ruženec a čítaj denne Evanjelium. O každodennom modlení ruženca sme už hovorili. Ale načo čítať sväté Písmo každý deň? Ktože tak robí? Nie je to vonkoncom nepochopiteľné? Či to Cirkev niekedy nariadila? Nestačí nedeltná kázeň?

Priateľu, je to, žiaľ, ale aj hanba, že kresťania tak dlho a tak tvrdošijne zanedbávali čítanie svätého Písma. Veľa razy koncily a biskupi k tomu povzbudzovali veriacich, ale hlúčok čitateľov Písma svätého zostal vždy malý.

Prečo? Evanjelium sa nemá čítať ako nejaké noviny, ktoré človek prelistuje alebo niečo z nich prečíta, aby sa pobavil a rozptýlil. Čítať Evanjelium je úplne iné ako čítať časopisy. Časopisy uvádzajú udalosti, ktoré sa rýchlo zabudnú, ale sväté Písmo podáva pravdy "večné". Časopisy vyhovujú zvedavosti a preto uvádzajú senzácie a pútavé príhody... Sväté Písmo sa prihovára srdcu, duši človeka. Sväté Písmo ti hlása "večné" Evanjelium. Len vtedy znovu vezmeš Evanjelium do ruky, keď ťa bude zaujímať "večnosť", keď ťa bude priťahovať "večná pravda". Pravda je to, čo trvá, čo trvá večne, čo sa osvedčuje na celú večnosť, čo sa osvedčí ešte pred Božím súdom. Pravda je to, čo jediné obstojí pri poslednom súde.

Chceš obstáť pred Božím súdom? Zaujímaš sa o to, či obstojíš aj ty pred Božím súdom? Priateľu, potom ti Evanjelium veľmi pomôže. Veď ono hovorí o tej veľkej "skutočnosti", ktorá bude pravdivá naveky. Ľudské názory a plány sú ako mydlové bubliny, ktoré hneď splasnú; ilúzie, bolestné sklamania, vábivé atrakcie, ktoré nás zaviedli do slepej uličky, sa rozplynú. Ak budeš brať Boha vážne, dozvieš sa, na čom si. Potom sa dozvieš pravdu o svojom živote a spoznáš tú pravú skutočnosť, ktorá trvá naveky. Priateľu, ak skutočne miluješ večnosť, čítaj denne Evanjelium! Evanjelium je večné. Slová svätého Písma sú "Duch a život", tak povedal Ježiš o svojom učení. V praxi to znamená: keď budeš čítať Písmo sväté, nenájdeš tam len vytlačené Bažie Slovo, ale aj samého Ježiša Krista. On je

živé Božie Slovo. Vo svätom Písme sa On stretne s tvojou dušou. Jeho svetlo osvieti tvoju dušu. Jeho križová cesta ťa uchváti a jeho pravdy vniknú až do najtajnejšieho kútika tvojho srdca. Azda si niekedy čítal dlho, ale nič sa ťa nedotklo. Ale teraz slová svätého Písma preniknú celý tvoj život. A vtedy konečne pochopíš, čo je pre teba osožné.

To Boží Duch prehovorí k tebe. Sväté Písmo sa ti neprihovorí čierno tlačenými literami alebo papierom, ale svojím Duchom. Boží Duch prehovorí k tebe, keď vnoríš svoju dušu do čítania svätého Písma. A potom aj k tebe silným hlasom zavolá Boží anjel :

"Bojte sa Boha a vzdajte mu slávu, lebo prišiel čas, keď bude súdiť. Poklon sa Tomu, ktorý ťa stvoril" /Zjv. 14, 6-7/.

A vtedy pookúšiteľ stratí svoju silu a svoj vplyv na tvoj život. Pre ťa sa postaví sám Boh, Večný, Spravodlivý, ktorý sa ti predstaví v láskyplnej tvári Kristovej. A tu zrazu tvoj život bude inakší, nový, plný ohňa a sily...

Ako je možné zariadiť to tak, že by človek mohol denne čítať sväté Písmo?

Dám ti osvedčený návrh: prečítaj si raz Nový zákon rad radom, ako nasleduje, aby si mal o ňom všeobecný prehľad. Keď si ho celý prečítal, potom každý deň otvor knihu hocikde a prečítaj hoci aj trikrát ten istý úsek, až dokiaľ sa v tebe neozve Duch Boží. Predtým popros Pána Boha, aby ti ukázal tie slová a tú časť, ktorá bude v ten deň pre teba najvhodnejšia. Prečítaj ten úsek viackrát, lebo len opakovaním tých istých slov naša myseľ lepšie pochopí hlboký zmysel večných pravd a ich význam pre dušu. Usiluj sa navyknuť si: D E N N E Č Í T A Ť E V A N J E L I U M !

D E N N E S A M O D L I Ť R U Ž E N E C !

Potom prenikne Božie Slovo do hĺbky tvojej duše a úplne ťa zmení. Ruženec ti dodá sily, aby si uskutočnil, čo si čítal vo svätom Písme.

Dobrotivý Bože, ďakujem Ti, že sa prihováraš mojej duši. Ďakujem Ti z celého srdca za všetko, čo si mi dosiaľ ukázal. Ty si nekonečné Svetlo, Ty si večný Život. Tvoje Slovo zbaví moju dušu každého násillia. Tvoje láskavé Slovo zahojí rany mojej duše. Tvoja odpoveď mi poradí v mnohých nebezpečenstvách. Tvoje Slovo je výpomoc v biedach. Tvoje Slovo mi dodá sily a vzmužilosti.

Môj Dobrotivý Pane, ďakujem Ti, že si sa stal Božím Slovom pre môj život. Amen.

Z knihy : "Máriino tajomstvo", kap. XVII.

- 0 -

"Ruženec je, alebo môže byť modlitbou jednoduchých duší. Ale aj vznešenejšie duše sa ho s radosťou modlili a modlitba ruženca ich priviedla k najvyšším stupnom kontemplatívnej modlitby".

/Otec de Ravignan/

"Ruženec je najmilší prejav úcty, aký môžeme preukázať Matke Božej"

/Svätý Alfonz de Liguorí/

"Zo všetkého, čo koná Cirkev, ruženec je pre mňa po svätej omši najmilšou vecou"/Panna Mária blahoslavenému Alainovi de la Roche/.

"Ak sa dobre a nábožne modlietame ruženec, môžeme s dôverou očakávať všetky milosti"

/Pius XI./

Milý priateľ, brat - sestra !

Pán nás vyzýva, aby sme čo najrozhodnejšie bojovali proti démonovi úmyselných potratov. Pýtaš sa ako? Zatiaľ aspoň

modlitbou a osobnou obetou !

Úmyselný potrat je nevýslovný zločin proti Bohu a nevinnému ľudskému životu.

Chceš preto duchovne adoptovať jedno dieťa v lone matky, ktoré je v nebezpečenstve úmyselného potratu? Pre tých, ktorí ho spoldili, je natolko nežiadúce, odmietané a na záťaž, že ho chcú zabiť. Práve modlitba za život tohto dieťaťa, ktoré duchovne, vnútorne adoptuješ, môže spôsobiť jeho pokračovanie života až ku zrodeniu a tak sa na ňom uskutočniť Bohom dané právo na život a možnosť, zúčastniť sa na zemi vytvárania Božieho kráľovstva, ktoré je pre všetkých Božie deti a ktoré sa prejaví vo večnom spoločenstve v Troj-jedinom Bohu a v nepredstaviteľnom, láskyplnom šťastí.

Toto duchovné adoptovanie je úprimné osobné rozhodnutie denne sa modliť aspoň rok /odporúča sa stále, vytrvalo/ za dieťa v materskom lone, ktoré je v nebezpečenstve úmyselného potratu.

Počas tvojho pozemského života duchovné adoptovanie bude známe azda len Bohu, ale v živote večnom budeš mať prekvapujúcu radosť pri stretnutí so zachránenou ľudskou bytosťou.

Osobná obeta :

Urči si sám vo svojom dennom živote napr. pôst telesný i duševný, odopretie si niečoho dovoleného a iné.

Inšpirovaná denná modlitba :

Ježišu, môj Pane, skrze orodujúcu moc Panny Márie, Tvojej Matky, ktorá ťa zrodila s veľkou láskou, a Jozefa, muža pevnej viery, ktorý vám obom bol statočným ochrancom, prosím za život nenarodeného dieťaťa, ktoré je v nebezpečenstve zabitia v lone matky. Prijímam toto dieťa a duchovne ho adoptujem.

Milujúci Ježišu, znova volám ku Tebe, daj matke a rodičom tohto dieťaťa milosť a odvahu donosiť ho k narodeniu. Odvráť od neho krutý úmysel odstrániť bezmocného človeka, ktorému si určil život na zemi. Amen.

Vydal diecézny komitét Modrej armády našej Panej z Fatimy.
Imprimatur: + Thomas Muldoon, biskup Sydney, Austrália.
Anglický text voľne preložený, upravený a doplnený.

Proste a dá sa vám /Mt 7, 7/

Človek sa nikdy neobracia na Boha márne.

Ak si niečo prosíme od Boha, dokazujeme mu, že veríme v jeho lásku. Musíme prosiť s celým srdcom, potom budeme vyslyšaní.

Boh hneď vypočuje, keď ho o niečo prosíme, ak sme presvedčení, že je naším Otcom.

Aby sme mohli prosiť, musíme dôverne milovať.

Boh počúva iba reč srdca.

Otcovo srdce dáva starostlivo pozor na naše prosby.

Z knihy S.M. Gertrúda Schinle: S evanjelistami o Kristovi.
SUSCM, Rím, 1980, 327 strán.

Posolstvá Gospy sveta v roku 1987.
=====

Mimoriadne zjavenie Panny Márie v Sarajeve Miriane Dragičević
28. januára 1987 :

Drahé moje deti! Prišla som k vám, aby som vás priviedla k čistote duší a iba tak k Bohu. Ako ste na prijali? Na začiatku bez viery, so strachom a nedôverou k deťom, ktoré som vytrala. Neskôr ma väčšina prijala do svojho srdca a začala vykonávať moje materinské prosby. Ale, žiaľ, ani to netrvalo dlho.

Kdekoľvek prídete ja a so mnou i môj Syn, prichádza i Satan. Dovoľte, aby nevedomky vládol nad vami. Niekedy pochopíte, že niektorý váš postup nie je Bohom povolený, ale vy rýchlo tento pocit odstísnete. Nedovoľte to, deti moje! Utrite z moje tváre slzy, ktoré prelievam, hľadiac na vás, čo činíte. Rozhliadnite sa okolo seba! Majte čas vystúpiť k Bohu v kostole. Príďte do domu svojho Otca. Majte čas zhromaždiť sa s rodinou a vymodliť od Boha milosť. Spomente si na svojich mŕtvych. Potešte ich omšou. Nepozerajte s opovrhnutím na chudobného, ktorý vás prosí o kôrku chleba. Nevyhánajte ho od vášho plného stola. Pomôžte mu, potom Boh pomôže i Vám. Možno sa vám jeho požehnanie, ktoré vám dá namiesto vďaky, splní. Možno ho Boh vypočuje. Toto všetko ste, deti moje, zabudli. Satan vám k tomu dopomohol. Nedovoľte to! Modlite sa so mnou! Neklamte sami seba mysliac si: "Ja som dobrý a môj brat, ktorý býva pri mne, nie je".

Nebudete mať pravdu. Ja vás ako vaša matka milujem a preto vás napomínam. Tu sú tajomstvá, deti moje! To je to, o čom sa nevie, čo je to a keď sa to dozvie, už je neskoro! Vráťte sa k modlitbe! Nič nie je potrebnéjšie od nej. Chcela by som, aby mi Pán dovolil, aby som vám aspoň trochu vysvetlila tajomstvá, ale už toto je priveľa milostí, ktoré vám ponúkam. Porozmýšľajte, koľko mu ponúkate vy? Keď ste sa poslednýkrát niečoho zriekli kvôli Pánovi? Nechoem vám viac vytykať, ibaže vás chcem ešte raz pozvať na modlitbu, pôst a pokoru. Ak chcete, aby ste pôstom dosiahli milosť u Boha, nech nikto nevie, že sa postíte. Ak chcete darom chudobnému dosiahnuť milosť u Boha, nech to nikto nevie - iba vy a Pán.

Poslúchajte ma, deti moje! V modlitbe porozmýšľajte o týchto mojich posolstvách!

/Zjavenie trvalo asi 10 minút/

Novoročné posolstvo 1. januára 1987 :

Drahé deti! Dnes vás všetkých chcem pozvať, aby ste v novom roku žili posolstvá, ktoré vám dávam. Drahé deti, viete, že kvôli vám som tu zostala dlho, aby som vás poučila, ako máte kráčať na ceste svätosti. Preto, drahé deti, modlite sa neustále a žite všetky posolstvá ktoré vám dávam, lebo to robím s veľkou láskou k Bohu a k vám.

8. januára 1987:

Drahé deti! Chcem vám poďakovať za každý ohlas na posolstvá. Drahé deti, zvlášť vďaka vám za všetky obety a modlitby, ktoré ste mi odovzdali. Drahé deti, chcem vám i naďalej dávať posolstvá, no nie v každý štvrtok, ale každého 25. v mesiaci. Prišiel čas, kedy sa splnilo to, čo si prijal môj Pán. Teraz vám dávam menej posolstiev, ale i naďalej som s vami. Drahé deti, preto vás prosím, poslúchajte moje posolstvá a žite ich, aby som vás mohla viesť. Ďakujem, že ste prijali moje pozvanie!

25. januára 1987 :

Drahé deti! Hľa, dnešný deň vás pozývam, aby ste odo dnešného dňa začali žiť nový život. Drahé deti, chcem, aby ste pochopili, že Boh vybral každého z vás, aby bol použitý vo veľkom pláne za spásu ľudstva. Vy nemôžete pochopiť, aká veľká je vaša úloha v Božom pláne. Drahé deti, preto sa modlite, aby ste v modlitbe mohli pochopiť plán Boží konaný cez vás. Ja som s vami, aby ste mohli ho úplne splniť. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!

25. februára 1987 :

Drahé deti! Dnes vás všetkých chcem ovinúť svojimi pláštom a všetkých chcem viesť k ceste obrátenia. Drahé deti, prosím vás, dajte Pánovi všetku milosť, všetko zlo, ktoré sa nahromadilo vo vašich srdciach. Chcem, aby každý z vás bol šťastný, ale s hriechom nemôže byť nikto takýn.

Drahé deti, preto sa modlite. V modlitbe spoznáte novú cestu radosti. Radosť sa bude prejavovať vo vašich srdciach a tak budete radostnými svedkami toho, čo od každého z vás si želám ja a môj Syn. Ja vás požehnávam. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!

25. apríla 1987 :

Drahé deti! Aj dnes vás všetkých pozývam k modlitbe. Drahé deti, viete, že Boh dáva v modlitbe zvláštne milosti. Preto hľadajte a modlite sa, aby ste mohli pochopiť všetko, čo vám tu dávam. Pozývam vás, drahé deti, na modlitbu zo srdca. Viete, že bez modlitby nemôžete pochopiť všetko, čo Boh cez každého z vás plánuje. Preto sa modlite!

Želám si, nech sa cez každého z vás splní plán Boží, aby rástlo všetko to, čo vám Boh vložil do srdca. Preto sa modlite, aby Božie požehnanie mohlo každého z vás ochraňovať od všetkého toho zla, ktoré vám hrozí. Ja vás požehnávam, drahé deti! Ďakujem vám...

25. mája 1987 :

Drahé deti! Pozývam každého z vás, aby začal žiť v Božej láske. Drahé deti, vy ste pripravení konať hriech a bez rozmýšľania sa vydať do rúk Satana. Ja vás pozývam, aby každý z vás vedome sa rozhodol pre Boha a proti Satanovi. Ja som vaša Matka, preto vás všetkých chcem viesť k úplnej svätosti. Prajem si, aby každý z vás bol šťastný tu na zemi a aby každý z vás bol so mnou v nebi. To je, drahé deti, cieľ môjho príchodu sem a moje pranie. Ďakujem vám...

25. júna 1987 :

Drahé deti! Dnes vám ďakujem a chcem vás všetkých pozvať k Božiemu pokoji. Prajem si, nech každý z vás vo svojom srdci prežije ten pokoj, ktorý Boh dáva. Dnes vás chcem všetkých požehnať. Požehnávam vás Božím požehnaním a prosím vás, drahé deti, aby ste nasledovali moju cestu a žili na nej. Drahé deti, ja vás mám rada a preto vás už neviem kolký raz pozývať a ďakujem za všetko, čo činíte na moje úmysly. Prosím vás, pomôžte mi, aby som vás mohla odovzdať Bohu, aby som vás spasila a tak vás viedla cestou spásy. Ďakujem vám...

25. júla 1987 :

Drahé deti! Prosím vás, aby ste sa od dnešného dňa rozhodli pre cestu svätosti. Mám vás rada a preto chcem, aby ste boli svätí. Nechcem, aby vás Satan zvedol z cesty. Drahé deti, modlite sa

a prijímajte všetko, čo vám Boh ponúka na ceste, ktorá je trpká, ale určite tomu, kto na ňu nastupuje, Boh odhalí všetku slasť a s radosťou sa bude ozývať na každé Božie volanie. Nevenujte pozornosť nepodstatným veciam. Tešte sa na nebo. Ďakujem vám....

25. augusta 1987 :

Drahé deti! Aj dnes vás všetkých znova pozývam, aby sa každý z vás rozhodol žiť posolstvá. Pán Boh mi dovolil v tomto roku, ktorý mi Cirkev zasvätila, aby som k vám mohla hovoriť a aby som vás mohla povzbudzovať k svätosti.

Drahé deti! Žiadajte od Boha milosti, ktoré vám On dáva prezo mňa. Ja som pripravená vyprosiť od Pána Boha všetko, o čo žiadate, aby vaša svätosť bola úplná. Drahé deti, preto nezaľudnite žiadať, lebo Boh mi dovolil, aby som vyprosila milosti.

Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.

Odkazy Panny Márie sú na oznamovacej tabuli v kostole v Medžugorí v rôznych jazykoch alebo sa ich môžete dozvedieť z magnetofónovej pásky telefonicky v nemčine po vytočení telefonického čísla Viedne 00 43 222 15 91. Jedna minúta = 15.- Kčs!

- o -

Otcovia františkáni na 232 South Home Evenue v Pittsburghu, v Pensylvánii, usporadúvajú novú k Božskému Jezuliatku od 16. do 24. decembra ako prípravnú pobožnosť na oslávenie narodenia Pána Ježiša. Pripojme sa k nim so svojou novou tým, že

1. každý deň od 16. do 24. decembra sa pomodlíme modlitby, ktoré máme k dispozícii a ak môžeme, zúčastníme sa svätej omše,
2. svoju prosbu-úmysel pripojíme k úmyslom otcov františkánov v Pittsburghu pri ich každodennej svätej omši.
/Listy sv. Františka, č. 4/1986/.

- o -

Z myšlienok Rudolfa Dilonga :

- Nehnevajte sa na otročiteľa. Povedzte, či by vás taký hnev aj zohrial?
- Sme slabí. Ale cez kríže je nám mnoho odpustené.
- Žijeme v slzavom údolí. Pre nás nariekajúcich je sladké meno tvoje, Mária Matka.
- Keď milujeme, Stvoriteľ nás vzal na svoju rolu. My za jeho pluhom máme prechádzku.
- Keď sa nevieme znášať dvaja na jednom chotári, pokonajme sa ako v Biblii: ty ideš tam, ja tam. Ale bez hnevu.
- Kráľovstvo Božie je v nás. Aj v stratách krvi mučeníckej, aj v pôste pustovníka. Aj v zhorenom dome.
- Máme byť ako diecko, čo nepozná hodnotu veľkých peňazí, ale hodnotu haliera pozná.

Listy sv. Františka, č. 2/1986.

- o -

Majte svätú vnútornú a vonkajšiu radosť v Pánovi. Lebo ak sa snažíme mať a zachovávať v sebe duchovnú radosť, ktorá vychádza z čistého srdca a zo zbožnosti, neuškodí nám zlí duchovia. /140/

- o -

bol jedným z najpoprednejších, najplodnejších a najverzatilnejších básnikov slovenskej emigrácie. Jeho tvorba odrážala celú škálu duševných záchvevov, ktorými prechádzal slovenský intelektuál v emigrácii a má okrem estetických hodnôt aj dokumentárnu cenu ako prameň k poznaniu psychózy emigrantského života.

Narodil sa dňa 1. augusta 1905 v Trstenej na Orave. Ľudové a stredné školy navštevoval v rodnej obci. Ako gymnazista, spolu so svojím spolužiakom Milkom Urbanom, si vytýčil za cieľ nahradiť svojou tvorbou slovenskej literatúre to, čo stratila smrťou dvoch starších Oravcov: Hviezdoslava a Kukučina. Po maturite vstúpil do rehole františkánov a úspešne zakončiac filozofické a teologické štúdiá, bol vysvätený za kňaza 29. júna 1929 v Nitre. Vysvätil ho biskup Dr. Karol Kmečko.

Od svojho básnického debutu v roku 1931 až do svojho odchodu zo Slovenska v lete roku 1945 Dilong bol veľmi najdynamickejšou postavou súčasného literárneho života doma. Jeho odvážne básnické experimenty, jeho pisateľská pohotovosť, jeho organizačná a spol- kárska činnosť a kvalita jeho poézie ho urobili neodmysliteľnou súčasťou slovenského literárneho diania. Bol vedúcou osobnosťou hnutia "Katolícka moderna", redaktorom literárnych časopisov a ich knižných edícií. Posledné roky konal aktívnu vojenskú službu ako stotník duchovnej služby slovenskej armády. V tejto podobe sa objavuje Dilong ako negatívny hrdina v románe socialistických au- torov V. Šalgoviča a F. Petra "Prišli z východu". V lete 1945 odchádza do emigrácie.

Po dobrodružnej ceste cez Nemecko a Rakúsko usadzuje sa v Ríme, kde sa okamžite zapojuje do práce za rehabilitáciu cti a mena Slovenskej republiky. Patril k najaktívnejším členom Ďurčanského Slovenského akčného výboru a v tejto činnosti neochaboval ani po svojom odchode do Argentíny v 1947. V Buenos Aires pôsobil ako mi- sionár tamojšej slovenskej kolónie. Okrem toho vyvíjal plodnú li- terárnu a publicistickú činnosť, kultúrnu činnosť v rámci tamoj- šieho Slovenského spolku a politickú činnosť v rámci Slovenského oslobodzovacieho výboru. V roku 1965 sa presťahoval do USA, kde žil v Pittsburghu, Pensylvánia, kde ostal až do konca života. Vy- pomáhal v duchovnej službe, bol redaktorom "Listov sv. Františka" a písal. Zomrel tanže 7. apríla 1986.

Z publikácie Rudolf Dilong: Sväté rozjívanie. Kniha vyšla na 55. ju- bileum autorovho kňazstva /vysvätený 29. júna 1929 v Nitre/ roku 1984; tieto lyrické prózy vydal Slovák v Amerike a vytlačila tla- čiaren Jednota za redaktora Jozefa C. Krajsu, Middletown, Pa.

- o -

Z jeho myšlienok :

- Don boží je veľký, má veľa prítytkov. Vojdú do neho všetky tisíc- ročia, od kráľa Dávida až po Dilonga. Boh vie naše verše.

- Každý lístok na strome padne. Každú lúku pokosia. A s nami čo bude? Nech horí svieca, ktorú zapália naši drahí. Tie stebielka trávy, ktoré tu zostanú... Na začiatku volal nás Ježiš: "Poď za mnou, nasleduj ma!" Ježišu idem, a pôjdem až do konca.

- Sú krajiny lásky. Kde? Tu, kde Syn Boží žil na zemi- pre človeka.

- Láska a nebo sú jedno v druhom. Dve vánky Božie. Vždy v objatí.

- Stvoriteľ je naším priateľom i po hroznom páde. V ňom máme svoju blaženosť. Pravda, bolestne stratiť - je aj bolestne hľadať ju.

- Koho milujeme, hovoríme mu: pri tvojich čverách nič nebolí.

Listy sv. Františka, vol. LXIII., No. 4/1986.

Ján O k á l'

Nie, D I L O N G nás neopustil !

Skoro všetci, ktorí dnes prehovorili, tvrdili, že Rudolf Dilong nás opustil, že od nás navždy odišiel a viac sa nevráti. Dovoľte mi však, priatelia drahí, aby som vás uistil, že Rudolf Dilong nás neopustil, neodišiel od nás. To mŕtve telo, ktoré dnes ukladáme do matky zeme, je iba prach, iba popol, ktorý ostal z toho horúceho plameňa ducha, čo tak vysoko šlahal a ktorý akoby bleskom ožaroval našu cestu životom a otepľoval duše Slovákov, keď ich víchrica vojny a povojnového utrpenia šlahala nemilosrdným mrazivým dychom. A tento plameň, toto duchovné porukenie veľkého slovenského igrica nám ostalo a budú sa na nom živiť duše a srdcia Slovákov tak dlho, pokým národ slovenský bude žiť a bude hoden bohatstva, ktoré mu básnik Dilong zanechal vo svojich knihách. A tých kníh je asi sto. Sam Dilong nevedel, koľko ich je, lebo nerátal, koľko kníh vydal, ale písal ich a vôbec nedbal o takých, čo ich budú iba rátať, lebo niloval tých, čo jeho knihy čítali, nachodili v nich krásu a pravdu, akú len veľký básnik môže objaviť a zaštepíť do slova, ktoré napíše.

Pre nás, ktorí sme Rudolfa Dilonga poznali už roky a nilovali ho ako brata, nebude ľahko oddeliť Dilonga-človeka a priateľa od Dilonga básnika, lebo Dilong-človek sa pomínul, ako sa všetci pomíniene, ale Dilong-básnik ostáva a hoci zomrel, žiť bude. Preto by aj mój život bol chudobnejší, keby som mal zabúdať na tie chvíle, ktoré som s ním strávil doná na Slovensku, na fronte, vo vyhnanstve od Bavorska cez Taliansko až do tejto nilovanej krajiny slobody. A tieto chvíle to boli a sú pre mňa ako zastavenie nielen na ceste radosti a šťastia, ale aj cesty krížovej, ktorú sme museli prejsť s celým našim národom a šli sme po nej, lebo sme verili, že je to cesta vedúca k vykúpeniu. A nálokto z nás na tejto ceste obeťoval viac ako Dilong. Ak mi dá Pán Boh zdravia a času, chcem ešte napísať to, čo Dilong vykonal vtedy, keď ustrašené dušičky zúfali, že je už všetko stratené. Lebo Dilong sa na veci pozeral inak. Nie, neveril, že je už všetko stratené, ale bol presvedčený, že všetko si ešte môžeme vybojovať. Zo svätých veľkého bratstva svätého Františka bol mu vari najbližší Ján Kapistrán, ktorý šiel v prvom rade do boja proti tureckej invázii a keď nemal inej zbrane, rukencom s olovenými zrnkami bil sa za Krista a jeho vieru.

Poverili ma, aby som sa Dilongom rozlúčil v mene Spolku slovenských spisovateľov a umelcov, Horizontu a Svetového kongresu Slovákov a jeho predsedu Štefana B. Romana. Je to dôstojná a čestná úloha, ale ja sa ľúčin s jeho telesnou schránkou v prvom rade v mene svojom a v mene nášho vyše polstoročného priateľstva, v mene tých spoločných priateľov, s ktorými sme začínali boj za slobodu v Ríme a v mene tých slovenských básnikov a spisovateľov, ktorí by tak radi boli tu s nami a ronili úprinné slzy nad osudmi vyhnanca, veľkého básnika a predovšetkým syna assiského básnika svätého Františka Serafínskeho.

Sbohom, Rudko a - do videnia.

"Listy svätého Františka, vol. LXIII., č. 4/1986.

- 0 -

- Slovo i človeka možno skryť do modlitby. Takto: Pane, prosím, aby som rany bližšieho videl. Nielen moje. /R. Dilong/

- Dobré sú aj omrvinky. Na ne čakala tá žena z evanjelia, že ich chce aj spod stola. Dostala sa k dverám Kristovým.

/R. Dilong/

M a r i a n Ž I A R

Z A R U D O L F O M D I L O N G O M

Odišiel františkán, básnik a človek a kňaz
z vinice slovenskej.
Kto poznal jeho srdce oravské,
čo horúcimi očami a búrnym slovom
stieralo slzu z tváre donova,
čo vykročilo z vlasti s neskrotnou nádejou,
ktorá preňho už prepadla sa v hrobe,
čo milovalo rod a svet a ľudí
a každého zdravilo svojím veršom,
čo z prachu zeme sa k anjelom vznášalo,
čo zvonilo každým svojím pulzom,
čo roky neralo palicou pútnickou,
čo jak raj vŕšiel viselo na ranene
ukrižovaného Boha a materskou nočlitbou
požehnávalo všade tiché chrámy,
čo zbieralo klasy žalostných stonov
z rodných roztrhaných hrudí,
čo nikdy nezotrela popolec si z čela
a svoju vinu vkladalo do rán celého sveta,
čo deň po dni obliekalo to isté si rúcho
a pod ňím nŕsila túžby milujúcich piesní,
čo ňľo žiadalo aj v smade a hlade
a veľa rozdála nesmrteľných vzdychov,
čo večne ponáhľalo sa donov, na rodný záhon,
kropený plačom verných nepočítaných ľudí,
až prekvapilo ho hodina posledná...
Tô človek a básnik a kňaz,
Rudolf Dilong,
rozlúčil sa so všetkým
vystretou rukou k Slovensku.

Ó, Bože, ty - čo poznali sme
jeho prázdne rukávy a láskou plné srdce,
presíme milosť vo svete večnosti
pravného brata,
Nech pokuta, že odísť musel z objatia jari
stačí na vstupenku do Tvojej slávy.
Hodiny odbili nad jeho čelom.
Už križik nesie v bielej dlani,
aby ho s bozkou vrátil vlastnej matke.

V cudzine, 12. apríla 1986

"Listy svätého Františka", vol. LXIII., No. 4/1986.

Z jeho myšlienok :

- Ježiš povedal o sebe, že neprišiel, aby sa mu slúžilo, ale aby slúžil. To nie sú ružové chodníky.
- Videli ste už niekoho plakať na cudzom pleci? Ježišovo plece nie je cudzím.
- Život je krásna symfónia. Na koncert chodí k nám Boh z neba.
- Môžeme sa potknúť, ale aj zdvihnúť sa.
- Symbol veľkej vody je odliv a príliv. Odídeš - navráť sa.

Zomrel básnik Otec Mikuláš Š P R I N C /1914 - 1986/
 =====

Necelé dva mesiace po smrti Rudolfa Dilonga /7. apríla/ pobral sa 31. mája 1986 na večnosť i druhý veľký slovenský básnik a spisovateľ v Amerike - O. Mikuláš Šprinc. Snútime za obidvoma a modlíme sa za ich radostné stretnutie s nebeskej vlasti.

S Mikulášom Šprincom lúčime sa aj ako s naším spolubratom v sv. Františkovi, keďže za dlhé roky patrilo do našej františkánskej rodiny ako člen Tretieho rádu sv. Františka, Rádu svetských františkánov. Mikuláš Šprinc bol blízky slovenským benediktinom i františkánom. Skoro po svojom príchode do Ameriky v júli 1946 začal vyučovať na benediktínskej vyššej škole v Clevelande a pôsobil tam do roku 1957; potom vyučoval na biskupskom teologickom učilišti vo Wickliffe, Ohio. Prázdniny zvyčajne trávil v našom kláštore Sedembolestnej Panny Márie vo Valparaiso, Indiana. Vo valparaiskom kláštore žil od roku Msgr. M.K. Mlynarovič, známy americko-slovenský básnik a spisovateľ, pred príchodom do Ameriky roku 1914, člen Prvého rádu sv. Františka, ktorý po svojom utiahnutí z farskej práce žil ako terciár vo františkánskej komunite, nosil v kláštore františkánsky habit a cítil sa opäť františkánom. Svojou milou povahou Msgr. Mlynarovič priťahoval povojnových slovenských literátov-emigrantov a ich povzbudzoval a podporoval v ich literárnej činnosti. Akiste po príklade Msgr. Mlynaroviča sa františkánskym terciárom stal aj Mikuláš Šprinc.

Mikuláš Šprinc si oblúbil pútnické miesto Sedembolestnej vo Valparaiso a stal sa aj veľkým ctiteľom sv. Františka. V krásnej prírode okolo jaskyne Panny Márie nachádzal hojnú inšpiráciu pre svoje literárne dielo. Tam napísal svoju vzácnu mariánsku epopéju "Matka krásneho milovania", ktorú roku 1954 vydali slovenskí františkáni vo Valparaiso. Zložil tam i veľa básní pre svoje zbierky veršov a pre svoje meditácie, z ktorých mnohé uverejnil v "Listoch sv. Františka".

Na priateľa Mikuláša Šprinca máme milé sponienky a pamätáme naňho vo svojich svätých omšiach a modlitbách.

Odpočinutie večné daj mu, Pane, a svetlo večné nech mu svieti.
 Nech odpočíva v pokoji. T.Z.

 "Listy sv. Františka", vol. LXIII., No. 4/1986, okt.-dec.

- o -

Nemožno sa naraz starať aj o svoju dušu, aj o svetské majetky. Ak túžiš po svetských majetkoch - zriekni sa duše; ak chceš ochrániť svoju dušu - zriekni sa svetských majetkov. Inak sa ustavične budeš rozdvojovať a nedosiahaš ani toho, ani onoho.

Vždy, keď ťa niečo svetské znepokojuje alebo poburuje, spomeň si, že raz musíš zomrieť a tak to, čo sa ti prv zdalo byť vážnym nešťastím a rozčuľovalo ťa, tvojmu zraku zjaví sa ako maličká nepríjemnosť, ktorá nestojí za to, aby si se pre ňu nechal vyrušiť z pokoja.

/Epiktetos/

Pán povedal Adamovi: Zo všetkých stromov raja môžeš jesť, zo stromu poznania dobrého a zlého nech nejíš! - Z každého stromu v rami smel Adam jesť; dokiaľ nekonal proti poslušnosti, nehrešil.
 /Napomenutia II. 1a/.

- o -

Otec Bohuslav

Páter Pio - muž s ranami.

Úvodom.

Trochu vyššie od Neapola, ale na opačnej strane, pri Adriatickom mŕi, vypína sa na južnom svahu Garganského pohoria asi 20-tisícové mesto San Giovanni Rotondo vo výške 550-650 metrov. V polovici decembra 1917, keď ta po prvýkrát prišiel páter Pio, mesto malo asi 10 tisíc obyvateľov. Slabý, asi 30 ročný kapucín sa tu prišiel na cele č.5 modliť a trpieť, ako Kristus v Getsemani.

Do San Giovanni Rotondo prišiel z talianskej armády, kde bol cez prvú svetovú vojnu narukovaný v sanitnej službe. Po dlhých preťahoch ho z armády definitívne prepustili s diagnózou: tuberkulóza. Predstavení ho sen poslali na čerstvý vzduch, aby tu v tichu pomaly dokonal.

Na s príchodom novej jari nielenže nezmieral, ale 20. sept. 1918 zažije čosi nezvyčajné, čo zažilo iba veľmi málo ľudí: na malom chore, ktorý je bez organe, v kostolíku Panny Márie, Matky milostí, kde klačal pri modlitbe po svätej omši, za pocitu hlbokého mieru, ocitne sa zrazu pred tajomnou osobou, ktorú už raz videl podvečer 4. augusta. Líšila sa od nej iba tým, že jej krvácali ruky, nohy a bok. Po vzdialení sa tejto tajomnej osoby zbadal, že má prerezané ruky, nohy a bok a že rany krvácajú....

Čo sú rehole v Cirkvi ?

Rehole sú náboženské bratstvá a sú mužské a ženské. Vstupujú do nich tí mladší, alebo starší, ktorí chcú Krista milovať viac ako by mohli inde a pritom cítia k tomuto stavu tajomné Božie volanie. Chcú žiť pre Boha a ľudí.

Podľa toho ako uskotočňujú svoj ideál, poznáme redemptoristov ktorí kážu ľudové misie, verbistov, ktorí pracujú v misiách, jezuiti na vedeckom a výchovnom poli, salesiáni medzi mládežou, františkáni a kapucíni káznami, spovedaním a inak. Stovky ženských reholí sa zapodieávajú vyučovaním, opatrovaním starých a chorých, katechizovaním sociálnou prácou atď. V Cirkvi je dnes asi 400-tisíc rehoľníkov a asi 1,2 milióna rehoľníčok.

Rehole vznikajú aj v súčasnosti. Medzi najpozoruhodnejšie patria Malí bratia Ježišovi a Malé sestry Ježišove, ktorí sa snažia kráčať v stopách zakladateľa týchto reholí - Karola de Foucauld. Sú medzi ľuďmi, pracujú v továrňach ako robotníci a robotníčky, na Sahare kočujú medzi beduínmi, rybárčia na lodiach s rybármi a pod.

Okrem toho v posledných desaťročiach vznikajú aj svetské inštitúty, ktoré sú tiež bratstvami ako rehole, ale ich členovia nosia civilný odev, sú slobodní a žijú v malých skupinkách. Apoštolujú vo svojom pracovnom prostredí alebo na nejakom apoštolskom diele. Za svojich členov prijímajú aj manželov, ktorí žijú doma rodinným životom - s osobitným štatútom pre nich.

Kto sú kapucíni, ku ktorým patrili páter Pio ?

Kapucíni sú jedna z mnohých reholí, ktoré v Cirkvi vyvíjajú apoštolskú a náboženskú činnosť. Ako rehole vznikli r. 1525. Ich cieľom je kráčať spolu s františkánmi a inými po stopách sv. Františka z Assisi, ktorý žil v 13. storočí. Zakladateľ kapucínov Mateo da Bascio, chcel v novom ráde obnoviť pôvodnú františkánsku dôslednosť. Členovia tohto rádu nosia hnedý habit, sú prepásaní bielym povrazom a na pleciach majú kapucnu - odtiaľ názov kapucí-

ni. Zvyčajne nosia sandále a neholia si bradu. Na Slovensku mali kapucíni kláštory v Bratislave a v Pezinku.

Do San Giovanni Rotondo prišli roku 1540 a na darovanom pozemku postavili menší kláštor, ku ktorému si roku 1629 postavili kostolík zasvätený Panne Márii, Matke Milostí - Santa Maria delle Grazie.

Z jeho života.

Páter Pio sa narodil 25. mája 1887 Horáciovi Forgionemu a jeho manželke Jozefe v Pietrelcine, čo po slovensky značí Skalka. Bola to osada asi 13 km na sever od Benveneta v južnom Taliansku. Na druhý deň bol pokrstený a dostal meno František. Pochádzal z piatich detí. Jeho rodičia boli chudobní roľníci.

Ako 6-ročný už pomáhal v robotách. Keď mal 9 rokov, matku zistila, že už dlhší čas spáva na zemi a pod hlavu si dáva kameň. Zo začiatku chodil na súkromné hodiny postupne k trom učiteľom, až 22. januára 1903 ako 15 ročný vstúpil do noviciátu kapucínov v Norcone, 20-30 km od Pietrelciny.

Noviciátom v reholiach sa nazýva skúšobný rok, po ktorom, ak má povolenie, kandidáta záväzne prijmú. V priebehu noviciátu sa oboznamuje teoreticky i prakticky s reholným životom, pravidlami, skúša, či sa na tento život hodí a súčasne sa dopri vžíva. Magister novicov mu robí odborného vodcu a priateľa. Novici u kapucínov pri vstupe dostávajú nové mená, čím sa naznačuje, že začínajú nový život. Mladý Ferko Forgione dostal meno Pius, po slovensky Pio. Ako novic a klerik až do vysviacky sa bude volať Fra PIO /fráter - brat Pio/ a po vysviacke Padre Pio /páter Pio/.

Skúšobný rok pre kapucínov nebol vtedy pre novicov ľahký. Tri razy do týždňa vstávali v noci modliť sa cirkevnú nočnú modlitbu - matutinum. Každý mal malú izbičku s posteľou, stolíkom, stoličkou a umyvadlom. Okrem cvičenia v duchovnom živote, cvičili sa aj v práci po dome, právali si oblečenie a pod.

Presne o rok 22. jen. 1904, skladal Fra Pio prvé reholné sľuby na tri roky. Sľubmi sa stal riadnym členom svojho bratstva. Sľubmi chudoby, čistoty a poslušnosti sa mladý reholník úplne zasvätil Kristovi a jeho láske. Túto lásku bude po celý život dokazovať tým, že bude milovať ľudí ako On, či už v skrytom, alebo apoštolsky činnom živote.

Po noviciáte si doplnuje svoje stredoškolské vzdelanie, aby mohol začať študovať filozofiu a teológiu a dosiahnuť knazstvo. Medzi tým, 22. jan. 1907, skladá večné sľuby: do posledného dychu milovať Boha a ľudí. Roky štúdií strávil v rozličných kapucínskych kláštoroch benevetského kraja. Predstavení ho zavše našli pri štúdiu teológie na kolenách, lebo nielen študoval, ale zároveň aj meditoval. Tu musíme hľadať počiatok vysvetlenia, prečo jeho slová mali taký účinok, hoci nevravieval nič nezvyčajné - ale účinok na duše bol iný, neobyčajný.

Štúdiá a pôsty ho vyčerpávali natoľko, že skoro na to doplatil životom. Okrem toho, začali ho prepadávať náhle horúčkavité stavy, pri ktorých stúpajúca ortuť v teplomere ich roztrhla. Na teplomeri z kúpelne mu raz namerali 48°C. Preto sa často zotavuje doma. Všetkými týmito utrpeniami si ho Kristus postupne pripravuje k ešte väčším utrpeniam.

O satanovi vieme najviac od Krista. Ľudia sa však z neho smejú a čím sa viac utvrdzujú, že ho niečo, tým lepšie preň a pre jeho plány. Nám sa satan ukrýva, ale svätých a milovníkov Boha zavše týra a trápi. Tak týral i sv. Ján Vianneyho a sv. Ján Boska i fyzicky, pretože ich práca mu odoberá ľudí. Fra Pio si tento zloduch vybral už ako mladého, aby mu znepríjemňoval život hlukom

a keď tento prichádzal z nočnej modlitby, v izbe našiel všetko hore nohami. Tpto týranie pokračuje i potom, keď je už kňazom. Často mával doškriabanú tvár, oči podliate a so sinkami. Niekedy dochádzalo v jeho izbe k výbuchom, po ktorých bol do nitky spotený. Výbuch nastával vždy po premožení satana, Ale porážal ho aj svojimi modlitbami, pôstami a duchovnou radosťou. Preto aj my máme v skúške volať o pomoc a modliť sa, odriekať sa všetkého zla, pôstiť a pritom byť stále v radosťi. Proti organizovanému zlu napredovať s dobrom, s Kristom!

Za kňaza bol vysvätený 10. aug. 1909. Pri vysviacke bola i je ho matka. V benevetskom dome ho vysviaca za kňaza biskup Schinasi. Jeho otec chýbal, lebo chudoba ho vyhnala po druhý raz do Ameriky. Primície mal v Pietrelcine, no boli také chudobné, že nemal ani na primičné obrázky.

Pre jeho neutešený zdravotný stav ho predstavení po primíciach nechali pri matke v Pietrelcine, kde v pomáhal miestnemu farárovi Don Salvatorevi Pannullovi, ktorý bol jeho príbuzným. Páter Pio bol natoľko uchvátený Bohom, že jeho omše trvali dve hodiny i dlhšie, na čo sa sťažovali jeho rodáci. Preto na radu jedného pátra guardiána, pán farár začal dávať pátrovi Piovi pri oltári myšlienkovú vysielané rozkazy, keď tento nepokračoval vo sv. omši. Keď takto skracoval sv. omše, vynahrádzal si to potom, po sv. omši, keď celé hodiny za hlavným oltárom bol so svojím Pánom. Hoci v spovednici bol prísny a nekompromisný, všetci ho milujú. No od satana ani tu - v rokoch 1910-11 - nemá pokoj.

Neviditeľné stigmy

Roku 1914 vypukla prvá svetová vojna. Táto vojna hneď v prvý týždeň vyhasí sv. Piovi X. na Petrovom stolci životný dych a umiera. Roku 1915 sa do vojny zamieša aj Taliansko. Páter Pio zdvojnásobuje svoje modlitby. Restú aj jeho križe, bolesti hlavy su ukrutné. Čím väčšie sú hrôzy vojny, on tým viac verí Bohu, prosí, obetuje sa a miluje. Slabý katolík v takýchto hrôzach skôr stráca vieru, otupieva a Bohu pripisuje vinu za všetko, hoci vie, že Boh je Láska a Pokoj. Proti ľuďom, ktorí rozpútali vojnu sa ani tak neobracia. P. Pio na zúfalstvo sveta odpovedá novou modlitbou a obetou.

20. sept. 1915 obdrží neviditeľné, ale veľmi bolestivé stigmy v domčeku, ktorý je vo vinici za rodičovským domom. Takto neviditeľne stigmatizovaný odchádza v decembri 1915 do sanitného oddielu. V neapolskej vojenskej nemocnici slúži iba niekoľko dní, ochorí a na niekoľko dní ho posielajú domov. Toto sa ešte niekoľkokrát opakuje. Celú vojnu prežíva buď v kláštoroch alebo v neapolskej nemocnici raz ako vojak, inokedy ako pacient. Tu v kasárňach vidí čo je to hriech. Hoci nikdy nebol na fronte, celý svoj život je vojakom: bije sa o duše modlitbou a svojimi mukami. V marci 1918 ho definitívne prepúšťajú z armády ako invalida a určie mu malú penziu.

Pápež Benedikt XV. cez prvú svetovú vojnu narieka: veľké množstvo ľudí sa zatracuje, lebo nik sa za nich neobetuje a nemodlí. To isté povie zanedlho Panna Mária Vo Fatime - a jej slová platia dodnes. Páter Pio sa ponúka za obeť.

Mystici sú ľudia, ktorí sa snažia veľmi milovať Boha a Boh ich za to pripúšťa celkom blízko k sebe. Vtedy prestávajú vnímať veci a vnímajú len Boha. Tu začína extáza. Extázu, uchvátenie človeka Bohom, málo chápeme. U svätých tieto extázy majú i svoju protiváhu v utrpení, pokušeníach, zdrvujúcich pocitoch nehodnosti a súčasne i novej túžby po Bohu. Ďalšia súvislosť je medzi extázou a stigmami. V dejinách Cirkvi poznáme asi 180 stigmatizovaných ľudí z toho asi 80 si uctieva na oltároch,

Stigmy dostávajú ľudia vďy v extáze: Kristus ich tak uchváti svojou láskou, že sa im v tom úchvate viditeľne zapíše do tela, že to bol On a že ich má nesmierne rád. A jeho podpisom sú v tomto prípade viditeľné rany - stigmy.

Páter Pio svojmu duchovnému otcovi takto opisuje tieto najprv neviditeľné stigmy: Bolo to 5. aug. 1918 podvečer, keď som v našom kostole spovedal našich chlapcov-aspirantov. Tu zrazu vidím pred svojím duchovným zrakom tajomnú osobu. Zmocnila sa ma úžasná hrúza. Osoba mala v ruke čosi ako dlhočiznú železnú kopiu s ostrým hrotom a zdalo sa mi, že z hrotu sršal oheň. Osoba mi kopiju vrazila s celou silou do duše. Toto všetko sa odohralo v jedinom okamihu... Horko-ťažko som stihol zbedákať, cítil som, že umieram... Chlapca, čo som práve spovedal, poslal som preč, bolo mi tak zle, že som nevládal spovedať. A táto muka šla so mnou stále, stále až do rána 7. augusta. Nedá sa opísať, čo som vytrpel...

Kedy aj my pochopíme to Pavlovo - že bez vyliatia krvi nieto odpustenia? A to nielen bez vyliatia Kristovej krvi, ale i tej našej, t.j. našich utrpení a rán, ktoré Kristus čaká! Ak sa nám zdá, že svet dnes veľa trpí, musíme vedieť, že Boh chce veľmi spasit svet i dnes. Jeho utrpením, ale i naším, pridaným ku Kristovým mukám!

Rany.

Viditeľné rany sa mu objavili 20. sept. 1918, ako sme to opísali v úvode. Už koncom septembra sa San Giovanni Rotondom začali šíriť chýry, že P. Pio pri sv. omši krvácal z rúk. Keď sa o veci dopytuje predstavený kláštora, P. Paolino, prekvapí ho na izbe pri písaní listov - píše provinciálovi kapucínov do Faggie, ktorý mu dá tri smernice: o veci mlčať, nedávať ju na verejnosť a čakať na jeho príchod. V kláštore sa mlčí, ale nie vonku v meste. Provinciál nariadi vyfotografovať rany pátra Pia a vyvolané filmy poslať do Ríma Svätej Stolicy o radu. No celej veci sa medzitým zmocňujú noviny, píšú o nej a tak všetko zamlčanie a nezverejňovanie ostáva iba zbožným želaním. Do San Giovanni Rotondo sa začínajú valiť ľudia, začínajú denné púte - ktoré neprestanú za päťdesiat rokov jeho života.

Rany Pátra Pia boli ozajstnými ranami, t.j. porušením svalového tkaniva na rukách, nohách i ľavom boku. Rany šli skrz-naskrz cez ruky a nohy. Rana na boku bola vpredu na ľavej strane hrudníka a mala podobu obráteneho kríža. Jedným smerom šla do dĺžky 7 cm a druhým 4 cm. Bola široká asi 1 cm a hlboká asi 7 cm. Z rán presakovala takmer stále červená, tekutá, riadna ľudská krv. Doktor Festa, ktorý bol jedným z úradne skúmajúcich lekárov P. Pia odhaduje, že z rany v boku vyteklo denne za šialku krvi a pri jeho veľkom rozčítaní až pol litra krvi. Z príkezu cirkevnej vrchnosti na rukách nosieval polovičné rukavice z hnedej vlny. Rukavice i obvazy si sám prával, aby sa predišlo zneužitiu alebo rozširovaniu krvavých obväzov. Mnohí lekári okrem rán skúmajú i psychický stav svojho pacienta a vynášajú rôzne závery, i protirečivé. Ich teorie však čas obrátil celkom naruby, lebo sa ukázalo, že rany nehnijú a nereagujú na lieky a lekárske potvrdenia.

5. októbra 1925 operoval Dr. Festa pátra Pia v kláštore na pruh a roku 1932 vydal o jeho ranách knihu "Misteri di scienza e luci di tede - Tajé vedy a svetlá viery" v ktorej píše: "Z výskumu organizmu pátra Pia vynára sa nám celý rad javov, ktoré medzi sebou harmonicky súvisia. Tieto javy sa vymykajú spod objektívnej kontroly a súčasná veda, i keď rozsiahla a dôkladná, nie je schopná ich vysvetliť."

Stigmy v dejinách.

Slovo stigma je gréckeho pôvodu. V Grécku i v starom Ríme značilo žeravým železom vypálený znak otrokom-utečencom a na výcho de všetkým otrokom. V stredoveku sa slovom stigma začali označovať rany, ktoré obdržali niektorí ľudie ako viditeľné znaky účasti na Kristovom utrpení.

Z evanjelií vieme, že Spasiteľ si ponechal päť rán svojho umučenia i po svojom zmŕtvychvstaní. Z dejín Cirkvi vieme, že niektorí Boží milovníci obdržali stigmy, ponajviac od 11. storočia, keď sa úcta k umučenému Spasiteľovi začala prejavovať väčšou súcitnou láskou. To však neznačí, že pred tým ich bolo menej, ale doteraz o nich vieme iba veľmi málo. Lásku k umučenému Spasiteľovi v stredoveku ší rili napr. sv. Bernard z Clairvaux/1091-1153/, sv. Bonaventúra a i.

Prvým veľkým stigmatizovaným svätcom stredoveku je sv. František z Assisi. Stigmy dostal dva roky pred svojou smrťou, ráno 17. sept. 1224 na hore La Vrena, asi 100 km juhovýchodne od Florencie. Jeho stigmy sú historicky dobre doložené pápežskými dokumentami z tých čias a 16-timi svedkami, ktorí ich videli keď František zomrel. Počet stigmatizovaných po smrti sv. Františka z Assisi rástol: v 13. storočí ich bolo v Európe podľa niektorých autorov už 31, v 14. storočí 22, v 15. storočí 20.

Odhadovaní počtu stigmatizovaných sú veľké medzery, treba však vedieť, že tých, ktorých Cirkv povýšila na oltár, urobila to predovšetkým pre ich hrdinský svätý život a nie pre stigmy ako také.

Zemepisne stigmatizovaní pochádzajú z najrozličnejších štátov: z Talianska, Nemecka, Francúzska, Španielska, Belgicka, Peru a iných, viac je žien ako mužov a rehoľníkov je viac než laikov.

Čo sa týka veku Magdaléne Morici dostala stigmy ako 8. ročná, sv. Katarína de Ricci ako 20-ročná, P. Pio ako 31-ročný, Delizia di Giovanni 75-ročná.

U niektorých stigmatizovaných sa objavilo všetkých päť hlavných stigiem odrazu, ale sú aj prípady, keď sa objavovali postupne. Napr. Delizia di Giovanni dostala stigmú najprv na pravú ruku, po roku i na ľavú, po troch rokoch jej pribudla stigma na pravej nohe po štyroch i na ľavej atď. Boli i takí, čo mali stigmy iba na hlave, po trnovej korune.

Trvanie stigiem je tiež rozličné: Angelo Conti ich mal iba dva týždne, sv. František z Assisi 2 roky, páter Pio 50 rokov. Sú i také prípady, že stigmy zmiznú a počas sa zas pravidelne objavia. Napríklad v každý piatok, u iných iba raz do roka, na Veľký piatok.

Jeho sväté omše.

Skôr sa zaobíde zem bez slnka ako bez sv. omše! Taký bol jeho názor na svätú omšu a tak ho ukazoval aj iným.

Raz si i my musíme vyriešiť otázku, čo si vlastne o sv. omši a o Kristovo v nej myslíme. Keď to raz - postupne alebo odrazu - pochopíme, začneme byť iní, plní, lebo všetkého v našom živote sa začneme zmocňovať Kristovou vierou a láskou. Keď začneme s Kristovou vierou a láskou chodiť na sväté omše, budeme ako živí ľudia, prichádzajúci k živému Bohu, splyneme s ním a staneme sa tak všetci i bratmi a sestrami.

Čo iné môžeme chcieť v ateistickej rázdnote, v tejto strašnej osamotenosti technického veku, ktorá nás robí na jednej strane pánmi zeme a súčasne nás redukuje iba na čísla, ktoré zabudli, že život je láska...

Preto tak nástoječivo potrebujeme svätých ľudí s veľkou vierou a silnou láskou, lebo len oni sú schopní vyvádzať nás z labyrintov osobných a svetových.

A takýmto bol aj páter Pio, ktorý pri sv. omši nič zvláštneho nerobí, no čo ľuďí podmanuje a očarúva je pocit Božej blízkosti, cítia ho živelne, lebo ich páter ho tiež tak cíti a žije. Úlohou mystikov a svätcov je posilňovať slabých vo viere a svätou omšou ukazovať, čo oni vidia tam, kde my nedovidíme: že Boh je nesmierne blízko medzi nami, že v strede oltára horí Kristus-ohň. I keď sú tie ruky knaza už staré, alebo nevládne, zaväť i nebdalé, tým viac nás to musí hnať ku Kristovi. Pri omši pátra Pia sa nediali zázraky, ale koľko ľudí sa obrátilo práve pri pozdvižení a pri prijímaní a vôbec pri jeho omši, to vie len sám Boh. Tieto náhle zvraty, ktoré vracali ľuďom Boha a vracali im zmysel života, sú tiež zázraky - zázraky mravného rázu. A ľud, ktorý tam často stál akoby bez duše, zrazu sa cítil božím, pochopil, že svätá omša je čosi ohromné, čosi najväčšie na zemi, je Kristom.

Tiché sväté omše mu trvali roky hodinu a trištvrte, a to ešte bez prijímania veriacich, ktoré sa podávalo po nej a trvalo ďalšiu hodinu, lebo všetci chceli dostať sväté prijímanie z rúk pátra Pia. Pri konci jeho života mu svätá omša trvala 35-40 minút, lebo už nevládal toľko stať na nohách.

Tisíce šťastných

Ľuďí vychádza zo spovednice od pátra Pia. Spovedníca im vracala šťastie a päťdesiat rokov všetkým ukazovala, aká preočležitá vec je pokoj s Bohom, pretože v nom je základ ozajstného ľudského šťastia. Státisíce sa v San Giovanni Rotondo privedčali, že svätá omša - to je Ježiš, a že svätá spoveď - to je Boh sám, ktorý nám pri spovedi odpúšťa, prichádza bývať k nám, je náš a my jeho.

Boli časy, keď spovedával 12-13 hodín denne, ba i viac. No po chorobe roku 1959 mohol spovedať už len asi 4 hodiny denne a posledné roky života ešte menej. Rany ho boleli i v spovednici - a okrem nich mu ľudia tam skladali svoje bremená a nakledali ich na neho. Mužov spovedával v sakristii starého kostolika hneď po svätej omši a nebolo tam neporiadkov, ako pri spovedaní žien, ktoré sa predbiehali a tlačili okolo spovednice. Neskoršie otcovia kapucíni zaviedli do spovedania prísny poriadok lístkovým systémom. Hoci po tieto a minulé desaťročia už všeličo bolo na svete na lístky, v San Giovanni Rotondo to bola spoveď u pátra Pia.

Pretože postupom času pribúdalo, ľudia museli na spoveď čakať i niekoľko týždňov. Pri kláštore sa začali budovať penzióny, hotelíky a reštaurácie pre tých, čo čakali na spoveď. Taliani, ktorí museli niekedy dlho čakať, zvyčajne odcestovali domov a poprosili niekoho aby im poslal telegram, keď majú prísť na radu.

Modlime sa aj my, aby nám Pán Boh dával stále dost svätých kňazov, aby u nás nenastal taký nedostatok, žeby sme museli za nimi cestovať a že kajúcnikov budú musieť spovedať podľa poradovníka na lístky. Prosme, aby si Boh vybral knaza i z našej blízkej či ďalšej rodiny!

Vstanem a vrátim sa k Otcovi...!

Premeňte sa a verte evanjeliu! Týmto slovom začína Kristus svoj apoštolát v Palestíne a všetko nasmeruje k tomu aby získal u Ľuďí záujem, údiv a sympatiu. Potom ich nabáda, aby postupne cítili, mysleli, chceli a rozhodovali sa ako on. Tieto obrátenia ku Kristovi sú pomalé, postupné, ale aj rýchle. Koľko ľudí, toľko ciest. Pozrime sa na niektoré:

Jedným z obrátených bol aj taliansky spisovateľ, ateista, advokát a novinár Alberto del Fante. Jemu vďačíme za cenné diela, v ktorých opisuje temer sto mimoriadnych obrátení a uzdravení, pripisovaných pátrovi Piovi. Sú to knihy "Per la storia - Pre dejiny" a "Fatti nuovi - Nové skutočnosti", v ktorých každý prípad dopodrobna opisuje, uvádza mená, listy a adresy ľudí, ktorí boli uzdravení.

Jedným z prvých obrátcov, ktorí podľahli добрote a láskavej horlivosti P. Pia, bol najpoprednejší jerovský slobodomurár, advokát Cesare Festa, príbuzný lekára Dr. Festa, ktorý bol jedným z troch lekárov, ktorí na začiatku úradne skúmali rany pátra Pia a pritom sa obrátil.

Dr. Festa často nabádal tohto svojho príbuzného zanechať lôž a vrátiť sa do Cirkvi, ale bez výsledku. Po niekoľkých debatách o P. Piovi, napokon zatúžil ho spoznať a odcestoval do San Giovanni Rotonda. P. Pio, skôr ako Cesare Festa stihol niečo povedať, ho priateľsky prijal - a ešte v ten istý deň klačal po 25 rokoch a zasa prijímal. Potom tam zostal ešte niekoľko dní, aby nabral síl ku skúške ohňom. P. Pio mu radil, aby ešte počkal s úradným vystúpením zo slobodomurárskej lože. Keď sa chcel Festa zúčastniť púti do Lúrd ako ošetrovateľ chorých, v novinách "Avanti" sa objavil proti nemu článok "Slobodomurár v Lurde", v ktorom ho žiadali o vysvetlenie. Keď rozmýšľal, či ísť na zasadanie lože, P. Pio ho listom posilňuje: "Nikdy sa nehanbite za Krista a jeho učenie! Prišiel čas otvorene bojovať! Nech Vám dá Boh na to potrebnú silu!" Po týchto slovách išiel do lože a s veľkým nadšením hovoril o Kristovi, o Cirkvi a o veľkom šťastí, keď sa človek do nej vráti. Potom sa zriekol svojho úradu a prerušil s organizáciou styky. Stať sa to v novembri 1921.

Prípacom obrátenia k Bohu je tiež svetoznáma talianska marxistka Italia Betti, profesorka matematiky a fyziky na Galvaniho inštitúte v Bologni. Ako horlivá nasledovníčka Marxa v červenej šatke a na červenej motorke chodí po celom kraji a hlása jeho učenie - zúčastňuje sa politických bojov. Napokon dostane rakovinu. Z jedenást súrodencov, ktorí vyrastali v chudobe a chorobe, iba jedna jej sestra - učiteľka verí v Boha. Táto rozpráva chorej o pátravi Piovi, ktorého chorá potom vidí vo sne. Napokon odcestujú za P. Piom. Chorá mu nemusí hovoriť o svojom živote, ideáloch a snoch. Páter vie všetko lepšie, ako ona. Rozpráva jej o ukrižovanom Kristovi, ako sa dal dobrovoľne umučiť, že svojou smrťou na kríži podpálil na svete najmocnejšiu revolúciu, revolúciu lásky. Predpovedal, že na svete príde k veľkému zbrataniu, ktoré sa bude inšpirovať evanjeliom. Italia Betti sa vyspovedala, prijala Spasiteľa a verejne sa zriekla svojich omylov a nenávisti. Zo San Giovanni Rotonda už neodišla. V auguste 1950 diktuje svoje posledné myšlienky: "Ježiš nás svojou smrťou na kríži naučil, ktorou cestou ísť. A žiadne iné učenie sa mu svojou veľkosťou nevyrovná!" Zomrela svätou smrťou 26. októbra 1950 a pochovali ju na cintoríne, blízko rodičov P. Pia.

A podobne to bolo aj s talianskym spisovateľom Luigi Antonellim, žijúcim vo Foggii, ktorému lekári našli na šiji nádor. Skôr, ako sa rozhočol pre operáciu, ktosi mu poradil navštíviť P. Pia. Z Foggie do San Giovanni Rotondo je asi 40 km, tak šiel, bol na svätej omši P. Pia, vyspovedal sa - a rakovinového nádoru nebolo.

Na jeho podnet sa obrátil ďalší slávny taliansky herec a spisovateľ - Pitigrilli. Išiel na omšu pátra Pia. Tento sa po omši odrazu obráti k ľuďom a silným hlasom ich vyzve: "Bratia, silno sa modlite za človeka, čo je tu teraz medzi vami a ktorému treba veľa modlitby. Raz aj on pristúpi k eucharistickému stolu a privedie so sebou mnohých, ktorí blúdili ako on." Ľudia sa modlili a páter urobil ostatné. Pitigrilli stiahol z obehu päť svojich literárnych diel, v ktorých hlásal hrubý materializmus. Stal sa z neho celkom nový človek a spisovateľ.

Podobne to bolo aj s nov nármami a spisovateľmi Antoniom Baldinim, Riccardom Bacchellim, Uriom Verganim a inými. I slávny slepý spisovateľ Nino Salvaneschi, ktorého knihy sa po 2. svetovej vojne preložili i do slovenčiny, vďačí P. Piovi za svoje obrátenie.

Keď sa obrátil jenovský slobodomurár Cesare Festa, nasledovala reťazová séria obrátení, napr. riaditeľa Bioterapeutického ústavu v Janove Dr. E. Saltamerenda, ktorý priviedol k pátrovi Piovi i veľkého talianskeho sochára Francesca Messinu. Tento sochár je pôvodcom umeleckej bronzovej sochy Pia XII. v bazilike sv. Petra v Ríme, a vytvoril i 14 zastavení krížovej cesty v S. G. Rotondo.

Cestu k Bohu našiel u pátra Pia i slávny taliansky spevák Beniamino Cigli, ktorého pieseň "Mamma, son tanto felice - Mama, aký som len šťastný" sa stala svetoznáma.

Kto si myslí, že sa nemusí d e n n e zo svojich slabostí opäť a opäť obracať a vracaať k Bohu, je v nebezpečenstve, že jeho viera nádej a láska stanú sa iba hračkami. Kde človek prestáva Boha a svoj život s ním brať vážne, všetko ustrnie a krotie, zradza seba i ľudstvo. Obnova Cirkvi podľa druhého vatikánskeho koncilu začína tam, kde kresťan i kňaz, jednotlivci i spoločnosť chápu a z celej duše začínajú Bohu vravieť: "Bože, buď milostivý nám hriešnym!" Život P. Pia a životy tých, čo sa vo spovednici obrátili, môžu nám byť podnetom k tomu, že ani my nebudeme môcť ináč, iba denne znovu konvertovať, vracaať sa k Bohu!

P. Pio bol preniknutý istotou, že "jeho" zázraky robí Boh. Vždy bol namrzený, keď sa mu ľudia chodili ďakovať bez toho, aby sa poďakovali Spasiteľovi. Vravieval im: "Ja nerobím zázraky, to ich robí Boh. Ja som len kňaz, čo sa modlí!"

Uzdravenie na príhovor Pátra Pia.

Každý kríž je na niečo, len ho treba v Bohu niešť a obetovať mu ho. On vie, čo z neho vyrastie a kedy. My vieme len to, že vyrastie z neho čosi božské - ako z kríža Kristovho, z ktorého nám vyrástla a denne vyrastá naša spása.

V San Giovanni Rotondo všetci poznajú príbeh s dievčatkom Gemma di Giorgi zo Sicílie. Narodilo sa slepé - a k tomu ešte bez zorničiek. Keď malo 7 rokov, stará matka sa rozhodla ísť poprosiť pátra Pia o jej uzdravenie. Keď sa dievčatko vyspovedalo, páter Pio sa zľahka dotkol jeho očiek a starej matke povedal: "Vaša vnučka bude čoskoro vidieť. Som o tom presvedčený!"

A tak i bolo. Len čo malá Gemma po prvý raz prijala Spasiteľa, zakrátko uzrela svetlo a ľudí. A čo bolo najzázračnejšie, videla i bez zorničiek. Stalo sa to 18. júna 1947.

Po štyroch mesiacoch chýrny taliansky očný lekár Dr. Caramazza z Perugia dievčatko podrobne preskúmal a konštatoval, že dievčatko "nemôže vidieť". - A predsa vidí, vyštudovala a dnes je rehoľnou sestrou. Podnes nemá zorničiek, a vidí!

V San Giovanni Rotondo žil lekár Dr. Francesco Ricciardi. Bol výbojným bezbožníkom a niekoľko rokov viedol kampaň proti náboženstvu a proti pátrovi Piovi, ktorý trpel a mlčal. Dr. Ricciardi bol ináč v mestečku obľúbený pre svoju veľkodušnosť a preto, že pre chudobných ordinoval zdarma. Keď ochorel na rakovinu žalúdka, od operácie sa nedalo nič očakávať. Po čase sa rozchýrilo, že umiera. Na kňaza, ktorý ho navštívil, hodil papuču a kričal: "Nechcem kňazov, dajte mi pokoj, iba páter Pio by ma mohol vyspovedať!" Keď sa o tom páter Pio dozvedel, prišiel k chorému, otvoril mu svoje náručie a usmial sa naňho svojím zvláštnym detským úsmevom. Chorý neverec hľadí naň s úžasom, tvár sa mu vyjasní a povie: Páter Pio, odpustite mi!

Potom prijal sviatosti umierajúcich - páter sa zaň modlí - a Boh rozhodne ináč: doktor Ricciardi sa po troch dňoch uzdravil a po rakovine neostalo ani stopy. Takto sa "pomstia" svätí. Doktor sa potom stal jedným z najväčších obrancov pátra Pia.

Bilokácie pátra Pia.

Bilokácia je zjav, pri ktorom je človek súčasne na viacerých miestach. Bilokácia býva temer vždy spojená s vytržením.

V životopisoch svätých, najmä veľkých mystikov bilokácie sa spomínajú veľa ráz, napr. v živote sv. Antona Paduánskeho, sv. Alfonza z Liguori a iných, ale v hojnej miere mal tento dar aj páter Pio.

Jeden príklad: Taliansky kňaz Don Orione, ktorý zomrel v chýre svätosti, videl pátra Pia v bazilike sv. Petra v Ríme na svätorečení sv. Terezy Ježiškovej roku 1925. A vo vypočítavení by sme mohli pokračovať.

U svojich bilokáciach však nechcel nikdy nikomu rozprávať. Raz, keď mu začali rozprávať o bilokáciach sv. Antona Paduánskeho a spýtali sa ho, čo si o tom myslí odvetil: "Sú to divy. A Boh ich používa, keď chce dosiahnuť svoj cieľ!" Potom mu dali otázku, či svätí, keď majú bilokáciu, vedie o tom, že sú na inom mieste a či tam môžu pôsobiť, hoci sa nepohli zo svojho predošlého miesta. Odpovedal: "Prevdaže vedie, že sú na inom mieste! Nevedie, či sú tam telom alebo dušou, ale vedie presne, čo sa s nimi deje i kam idú!"

Keď chceli počuť ešte bližšie vysvetlenia, povedal: "Nemá zmysel chcieť vedieť také niečo! Čo sa tu dá slovami navysvetlovať? Je to div Boží a Bohu je všetko možné!"

Veľké rozhovory lásky...

Pri modlitbe často iba prosíme. Treba i to, ale nielen to. A nadovšetko neprosiť iba o pozemské dobrá, lebo keď ich obdržíme, temer automaticky sa prestávame modliť a ateisti sa nám snažia vsugerovať, že "modliť" sa nepoží. Chcú využiť našu naivnú a skoro pohanskú predstavu vari ešte z predkresťanských čias, že Boh je akýsi druh náboženského automatu: vhodíš modlitbu - a vypadne ti krabička zdravia, úspechu, úrody a pod. A zatiaľ modlitba je hlavne a v prvom rade na to, aby sme nou milovali Boha a ľudí!

Cítim sa synom Božím a preto Bohu vravím, hovorím mu ako dieťa, ktoré momentálne nič nepýta. Synovia a dcéry Božie milujú Boha a ľudí a preto ďakujú Bohu za seba a za ľudí. Mávajú i svoje nedostatky, a preto často prosia Boha, aby ich netrestal ale priťahoval k sebe. Prosia - a veľa prosia - ale v prvom rade o najväčšie Božie dary: vieru, nádej a lásku - a nimi si prosia Boha samého a lásku k ľuďom. A potom prosia aj ostatné, aj pozemské dobrá, keď to považujú za potrebné, ale v mysli nezabudnú pridať Kristovu podmienku z Getsemany: nech sa stane, ako ty chceš!

Áno, modlitba je čosi živé, nekonečné a milované. Rozprávať sa z Otcom ako s najmilovanejším, vravieť mu ako Prítomnému, počítať s ním ako so Všemohúcim a Vševediacim, k nemu sa približovať ako k Večnému!

Učme sa silnej kresťanskej modlitbe. A každý deň začneme výkrikom k Pánovi: Pane, nauč nás modliť, nauč nás láske v modlitbe, nauč nás milovať modlitbu! Nauč nás modliť sa a dať, aby sme sa učili modliť i od tvojich svätých, lebo z ich života vidíme, že modliť sa oplatí!

Dobrá a vrúcna modlitba je čímsi ohromným, je božskou atómovou energiou v našich rukách. Jednoducho preto, že je láskou k Bohu a k ľuďom. Svätí a milovníci Boží ju chápu predovšetkým ako lásku. Vedie, že Boh ich vždy vyslyší, i keď ich navonok nevypočul, i keď nesplní ich prosbu. Vedie, že ich vždy vyslyšal, i keď dostávali a dostávajú čosi iné, než chceli. Je tu jeho Vôla, a tá im je Láskou - a oni prijímajú jej dary. Vedie, že On ich vždy vyslyší, i keď ich navonok nevypočul. Preto sa páter Pio modlil stále.

Jeho duchovní synovia a dcéry.

Je to čosi ako za čias sv. Františka z Assisi, keď okolo jeho cely vznikali nové a nové cely. Okolo pátra Pia sa nzhromaždili noví rehoľníci, ale laici so svojimi rodinami. Zdá sa, že je to ako za čias Krista: ľudia nechávali svoje domovy a svoj rodný kraj a išli za ním. Tak isto v San Giovanni Rotondo saposúdžali, aby mohli byť denne na svätej omši pátra Pia, počuť jeho slovo a denne žiť tú novú atmosféru obrátení, prekvapení, svätosti, ktorá sa tu nepretržite obnovovala príchodom nových ľudí.

Okrem týchto niekoľko sto ľudí, ktorí sa usadili blízko neho, má páter Pio nespočítateľné množstvo duchovných synov po svete. Patria k nim všetci, čo sa v jeho spovednici obrátili k Bohu a žijú teraz vo svojich domovoch silným kresťanským životom. Títo duchovní synovia a dcéry sa snažia vo svojom živote o to podstatné: o lásku k Bohu a k ľuďom. Oduševnovať ľudí za túto nekonečnú lásku, šíriť ju a prenikať nou čoraz hlbšie a čoraz ďalej, to je zhruba cieľ a poslanie i tzv. **D u c h o v n ý c h k r ú ž k o v p á t r a P i a /Gruppi di preghiera di Padre Pio/.**

Duchovné krúžky, ktorých je dnes už veľa, sú skupiny čisto náboženského rázu. Tvorit' takéto skupiny modlitieb a činov vyzýval už Pius XII. cez II. svetovú vojnu:

"V boji so zlom sa Cirkev dnes nemôže veľmi opierať na spohodlných kresťanov, ktorí chodia na prijímanie iba raz do roka. Radíme vám dávať dohromady a vychovávať skupiny ľudí a mládeže, ktorí by prijímali aspoň raz mesačne a ktorí by sa privádzali svojich priateľov a známych."

A v roku 1952 znovu nástojí:

"Cirkev dnes všade naliehavo potrebuje skupiny veriacich, ktorí by nedbali na ľudské ohľady a celý svoj život i svoju aktivitu by usmernovali podľa Krista!"

Páter Pio na výzvy Pia XII. podnietil vznikanie takých skupín. Zdôrazňuje, že ich cieľom je iba hlboký a úprimný kresťanský život! V týchto duchovných krúžkoch sa ľudia schádzajú asi raz mesačne ku spoločnej modlitbe. Bratskou a úprimnou modlitbou utvára sa medzi nimi Kristovo bratstvo, lebo ľudia, ktorí rovnako myslia a milujú, t.j. modlia sa, stávajú sa odolnejšími voči ľudským ohľadom - psychologicky lepšie znesú posmešok a všetko ostatné lebo cítia za sebou svojich bratov a sestry, čo myslia a milujú ako oni, a vedia, že títo ich nikdy neopustia. A nadovšetko vedia, že ich neopustí ich milovaný Kristus, ktorý je všade tam, kde sa čo len dvaja-traja zídu v jeho mene!

Veriaci a mládež týchto Duchovných krúžkov pátra Pia sa necítia izolovaní od ostatných veriacich. Chcú byť ich nadšenou bratskou časťou na svätých omšiach a pri skutkoch lásky. V dnešnej otupenej dobe už úprimný úsmev, veselosť, radosť a dobrá nálada môžu mnohým pomôcť. Veď úsmev, ktorý dávame bratovi, je úsmev Kristovi.

-Koľko rodín, koľko detí je u nás v kríze - a my sa do toho nechceme miešať. Ale silná láska si vie nájsť tiché a vlúdne cesty, pomaly preniká, získava dôveru, a keď ju upnižia, opanuje sa a pokračuje.

V domovoch dôchodcov sú starci a starčky bez útechy. Keď ich začneme navštevovať, ich slzy radosti a vďačnosti budú klenotami, ktoré raz nájdeme u Krista. V Detských domovoch sú sirotky - často žijúcich rodičov. Prečo ich neprítúlíme vo svojej rodine čo len cez sviatky alebo i natrvalo? A sú ľudia, ktorí sú zúfalí, prečo ich nepozveme, prečo sa nesnažíme k nim priblížiť?

Aj naša každodenná práca môže byť veľkou príležitosťou milovať ľudí cez výrobky, ktoré vyrábame, aby sa ore nášho brata niek-

de ďaleko nestali neprádkom, ale aby sme ho potešili normálnym, kvalitným výrobkom.

Moderných príležitostí milovať ľudí je na tisíce, počnúc pomocou slobodnej matke alebo chlapcovi, ktorý ušiel z domu a končiac na vysokých miestach, kde sa rozhoduje o pokoji, radošti a láske k tisícim.

Duchovné krúžky pátra Pia majú obyčajne ako vedúceho kňaza, ktorého poprosia, aby ich viedol. Ak ho nie je, krúžok môže viesť i skúsený a horlivý laik. Aspoň raz mesačne sa stretnú na modlitbu ale nielen oni, ale majú priviesť i svojich príbuzných a známych. A keď treba, pomaly a trpezlivo odstraňovať u nich predsudky a prekážky. Treba ich postupne zatiahnuť do veľkých rozhovorov s Kristom, ktorými sú modlitby. Program treba pripraviť dopredu, aby sa stretnutie neskĺzlo do monotonne opakovaných foriem, ktoré už ľudia necítia a nežijú. Nech tam nikdy nechýba kázeň či prednáška alebo čítanie. Raz to môže byť svätá omša, inokedy ruženec, bohoslužba slova s adoráciou - napríklad na prvý piatok, alebo Svätá hodina. Strieľať sa môžu i spontánne modlitby, inokedy modlitba s krátkou káznou na určitú tému, potom debata o tej téme a modlitba. Použiť možno i formu písomne podaných otázok a potom odpovedať na ne. Pri všetkých týchto formách nebudú chýbať spevy a keď pôjde o mládež ani básne, beatové piesne a pod.

Mesačná spoločná modlitba krúžku trvá asi hodinu, u dospelých i viac, u mládeže menej. Dôležité pritom je, aby tu šlo vždy o ozajstný náboženský zážitok, t. j. aby sa ľudia vždy zhovárali s Bohom s láskou a vŕúcne, aby cítili, že sú bratmi a že Kristus sa modlí s nimi, aby boli presvedčení, že modlitbou pomáhajú riešiť všetky ťažké a zúfale problémy ľudstva a aby neodchádzali bez dobrého rozhodnutia.

Mesačné rozhovory s Pánom pravidelne spájať so spoveďou a svätým prijímaním, ku ktorému pristupovať pokiaľ možno čo najdlhšie. Členov krúžku pomaly priučať denne si niečo náboženského prečítať, neskôr ich uviesť do meditatívneho čítania a napokon do krátkej dennej meditácie. Povzbudzovať ich k dennej sebakontrolle a k obetovaniu denných prác a krížov na určitý cieľ.

Takto sa postupne stanú z nich silní a vyrovnaní kresťania, jednoduchí a plní pokoja. Stanú sa hrdinskými, keď pôjde o vieru a vŕcnými pri konaní dobra. S ľuďmi sa budú deliť o Spasiteľa a o lásku k ľuďom, ktoré sa stanú ich šťastím. A podľa príkladu pátra Pia sa pomaly naučia znášať aj životné kríže a budú ich vedieť uľahčovať aj iným.

Nie je to žiadna organizácia. Ich organizáciou je Cirkev: Chcú byť jej skromnými a húževnatými členmi. Inšpiruje ich Kristus a páter Pio k vŕcnemu styku s Kristom v modlitbe a vŕcnej láske k ľuďom. Modlia sa, radujú a konajú dobro - a chcú tým zachrániť všetko. Proti narastajúcemu hriechu chcú používať silnú zbraň: m o d l i t b u !

Kde poliečia len telo...

Dnešná generácia už nevie, čo je to kontemplatívny, rozjímavý život: celý život premeniť na skrytú modlitbu, na neznámu prácu a obeť. U nás na Slovensku existovali kontemplatívne rehole až do ich zrušenia cisárom Jozefom II./1780-1790/. Po jeho smrti sa už u nás neobnovili a nemali sme ani jeden kontemplatívny kláštor. Mená ako kartuziáni, karmelitáni, trapisti sú nám čímsi exotickým, neznámym. Ale tieto rehole žijú a zapúšťajú korene v Afrike, Ázii a inde. Ani kapucíni nepatria čisto medzi kontemplatívne rehole, lebo sa zaoberajú i spovedaním, kázaním, duchovným vedením veriacich a i., ale možno sa tam venovať i kontemplácii. Aj pátra Pia, človeka s veľkými kontemplatívnymi túžbami, zrazu zatiahol Pán jeho ranami do životného prúdu.

Už keďysi roku 1923 myslí na nemocnicu. Roku 1923 sa z jeho iniciatívy adoptuje bývalý kláštor klarisiiek na malú nemocničku. Je to iba 12 lôžok, ale po 13 rokoch zemetrasenie ju zničí.

V roku 1939 chce mať páter Pio novú nemocnicu. No má to byť čosi nové, svojské, originálne: oveľa viac ako nemocnica. Chce, aby tam človeka prijali nie ako číslo, ako vec, ako zodratú pracovnú silu, ale keď ta prídu ľudia, nech necítia, že idú do cudzoty a štaby do kasární. Svojmu ústavu dal meno Casa Sollievo di sofferenza - Domov pre úľavu utrpenia, lebo chorý človek potrebuje nielen liečenie, ale ešte viac ako inokedy musí cítiť okolo seba domov, mať pocit istoty a ochrany. A tou je nám po Bohu najväčšmi náš domov. Chce, aby mu pri liečení i duševne uľahčovali znášať stav ohrozenia a neistoty, chce súcitiť, jemnosť, potechu, pochopenie, úsmev, dobré slovo, starostlivosť - chce domov v ľuďoch, ktorí sa onho starajú! Chce vytvoriť domov, ktorého stredom je Kristus trpiaci, Kristus omší, ktoré sa obetujú a prijímaní, ktoré sa tu roznášajú. Kde sa všetci budú snažiť v pacientoch vidieť Krista a vo svojich trpiacich bratoch a sestrách liečiť Krista.

Hlavnú ťarchu pri budovaní Domova znášala trojica jeho duchovných synov, Dr. viliam Sanguinetti, Dr. Mário Sanvico a Dr. Kisverday. Podnet k budovaniu vyšiel od pátra Pia v januári 1940. No už 10. júna 1940 Taliansko vstupuje do vojny po boku Nemecka, preto svoje sny musia odložiť. Roku 1946 úradne zakladajú Spoločnosť pre stavbu Domova. Stavba sa začala 17. apríla 1947. Po 7-ročnej námahe, 25. júla 1954 bolo možné posvätiť a dať do prevádzky prvú časť Domova, polikliniku. V roku 1956 mal Domov 300 lôžok, ďalšími veľkými prístavbami v nasledujúcich 5. rokoch vzrástol ich počet až na 900.

V máji 1956, z príležitosti odovzdania budovy svojmu cieľu, konal sa v Domove pod predsedníctvom prof. Valdoniho Kongres kardiológov z celého sveta. Lekárske kapacity navštívili potom i pátra Pia v jeho skromnom kláštore, aby mu vyjadrili svoj úprimný obdiv nad dielom, ktoré vybuďoval a nad myšlienkou liečiť súčasne telo i dušu.

Dr. Paul Dudley White povedal: Vraciam sa domov do USA s hlbokými dojmami. Vidí sa mi, že tento Domov je jedinečne usposobený na študovanie vzťahov medzi ľudskou dušou a telesnou chorobou. Mnoho srdcových chorôb vzniká dnes tým, že srdcu sa nedopraje dostatočný odočinnok spojený s modlitbou.

A páter Pio po všetkom zakončil takto:

"Prineste chorým Boha. To im pomôže viac ako všetky lieky. Keď im neprinesiete lásku, neviem, či vaše lieky budú zaberat". Potom ich ešte požehnal a namáhavo sa odvliekol do svojej cely modliť sa a trpieť.

Z lásky ku Kristovi vytryskol tento Domov pre úľavu utrpenia. A toho utrpenia je všade mnoho. Koľkí pijú zo zúfalstva, koľkí si zničia svoje rodinné domovy, pretože nevedia vládnuť nad svojimi vášňami. Koľko je sirôt a ic rodičia žijú v Detských domovoch, ktoré sú kasárnami. Do koľkých rodín sa ľudia prídu iba vyspať ako do nocľahárne. Všetkým nám treba domov-pre úľavu utrpenia! A ten nám vybuďuje iba láska.

Preto, otec a matka, nemyslite si, že sa ponížite, keď si navzájom odpustíte chyby, prihovoríte sa jeden druhému a začnete znovu. Tou láskou zachránite seba a domov svojej lásky!

A nezanevrite ani na svoje deti, keď sú zlé alebo nie sú podľa vašich predstáv. Aj oni potrebujú domov, kde panuje láska, aby sa nestali ešte horšími, lebo potom i vám bude ťažšie. Všade treba roznášať lásku, úsmev, pomoc, radosť, lásku silnú, nezištnú a ustavičnú.

Bez Krista to však nepôjde. Boli a budú ľudia, ktorí chcú bratstvo bez Krista, ba proti Nemu, ale vždy to končí iba novým egoizmom, farizejstvom a tyranstvom. Za všetkým ostávajú potom iba prázdne slová a nenávistné srdcia.

Preto začnime čítať evanjelium - tam je Kristus - Láska. Prístupme ho do svojho srdca postupne až tak, aby doň prešla i Jeho Láska. Pripútajme sa ku Kristovi svätými omšami a svätými prijímaniami. Nebojme sa svojich chýb - On nás čaká i s nimi vo spovedi! A modlitba to je plánovaný výboj s Kristom.

Tu má svoje miesto i bolesť, lebo podľa príkladu Krista, ktorý tiež trpel a umrel, je jasné, že je to jeden z hlavných prostriedkov, ako sa dostať nazad k Nemu a k večnému šťastiu. Ale ani páter Pio, ani kresťanstvo neklása tupé, apatické zmierenie sa s bolesťou, lebo tupá bolesť je vlastne novou bolesťou. Človek má hľadať východisko u bolesti: je tu medicína a iné vedy. Na druhej strane však nesmie prepadať modernému bezhlavému úteku pred bolesťou, lebo utiecť každej bolesti je nemožné. Kto za každú cenu nechce nič trpieť, už tým rozmnožuje každú svoju bolesť, ktorá nan príde: už tým, že ju nechce; ona je tu a musí ju niesť.

Tu musíme hľadať zlatú strednú cestu, kde počítame s bolesťou, a kde sme i ochotní ju zniesť, ale pritom ju chceme znášať.

Páter a cirkevná vrchnosť

Boh nebýva často nežný k tým, ktorých volá na duchovné výšiny. Dáva im veľa, ale tiež žiada od nich veľa. A zrovna tak nebýva k nim nežná ani Cirkev. Protiváhou k veľkým darom, ktoré dostali, bývajú v ich živote aj poníženia.

V čase, keď kenucíni dali hneď na začiatku odfotografovať rany pátra Pia a poslali ich do Ríme s prosbou, ako majú postupovať, Rím nariadil rany preskúmať lekársky. V tom čase už začína ohováračská kampan niektorých diecéznych knazov zo San Giovanni Rotonda a okolia. Cítili sa vari ohrození vo svojom ľahostajnom živote alebo cítili jeho prítomnosť ako stálu výčitku? Žiaľ, ich spojencom sa stáva i biskup z Manfredonie, kde patrí aj San Giovanni Rotondo. Pretože Rím si pýta informácie od miestneho biskupa, jeho správy sú jednou z príčin omylov, ktorých sa potom dopustilo Sväté Offícium - kongregácia pre obranu viery, ktoré 31. mája 1923 publikuje vyhlásenie, že "nie je zaručené, že by fakty, ktoré sa pripisujú pátrovi Piovi, boli nadprirodzeného rázu". To by ešte bolo v poriadku, lebo Cirkev musí byť rozvážna. Horšie bolo, že zároveň mal byť páter Pio tajne odnesený preč do Ancony a stále ďalej. Keď sa to ľud dozvedel, hrozila vzburá. Predišlo sa jej iba tým, že Cirkev ani vláda nechceli prevziať za to zodpovednosť. Tým sa nariadenie odročilo.

Keď sa toto nepodarilo, na základe mýlnych informácií chcelo Sväté Offícium aspoň zadržať ľudí, aby nechodili za pátrom. A tak 24. júla 1924 oznamuje, že "na základe hodnoverných správ musí znovu, a to veľmi vážne napomenúť veriacich, aby nemali s pátrom Pion nijaké styky, ani listovné". To isté sa potom opakovalo i v roku 1926. Páter Pio nesmie asi za tri roky spovedať ľudí, ani pre nich obetovať svätú omšu, ľudia ho nesmú vidieť ani v obloku a predstavený kláštora musí naň dozerať ako väzenský dozorca!

Hoči nemôže písať ľuďom, nemá zakázané viesť si denník, ktorý zaplná množstvom myšlienok a meditácií. V polovici júla 1933 pápež Pius XI., keď videl, že Sväté Offícium bolo mylne informované, úsilím biskupov a knazov a laikov jemu naklonených stiahol všetky nariadenia Svätého Offícia a pri prvej svätej omši ľudu dovolí dať pátrovi osobitné pápežské požehnanie. Do roku 1946 prišlo pátrovi Piovi 35000 čakovných listov.

No diabol vytráča rožky ďalej, čo značí, že nie je spokojný. Avšak malo by nás skôr znepokojovať, keby mlčal. Nová vlna sporov okolo neho vznikla za pápeža Jána XXIII., a to zase pre nedorozumenie. Vizitátori vyslaní z Ríma, znova ho obmedzujú. Pochopí ho milánsky kardinál Ján Montini, ale pretože ešte nie je pápežom Pavlom VI., jeho hles v Ríme nezaváži. Niektorí priatelia pátra Pia chcú celý vec dať pred OSN po zistení, že v izbe má namontovaný mikrofón. Pripravila "Bielu knihu", no po jeho uistení, že sa jeho prípad rozrieši, dokument na OSN neposlali.

Veci sa však ani potom neriešili - za Pavla VI. - a keď páter Pio v septembri 1968 zomrel, až po smrti ho bolo možné rehabilitovať.

Ako to všetko pôsobilo na pátra Pia?

Snáď najlepšie túto jeho bezpodmienečnú poslušnosť Cirkvi zhrnul Bolognský kardinál Jakub Lercaro: "Vari nič nie je na pátrovi Piovi väčšie, ako tá jeho dlhá, mlčanlivá, húževnatá, ba temer tvrdohlavá a pokorná láska k Cirkvi!"

Vidno ju i z listu pátra Pia pápežovi Pavlovi VI., ktorý napísal 12. septembra 1969, desať dní pred smrťou, v ktorom okrem iného píše: "...V mene svojich duchovných synov a dcér Vám ďakujem i za Vaše jasné a rozhodné slovo, ktoré ste povedali najmä nedávno v encyklike Humanae vitae. Ja verím vo Vaše osvietené vedenie a poslúcham bez podmienok..."

Kto si páter Pio?

Ateisti chcú byť ako Boh po svojom, chcú si byť bohmi sami - a je z toho iba strašná karikatúra ľudského osudu: hlásajú totiž večný zánik každého z nás!

Kristus chce z nás silných ľudí, silných synov a dcéry Božie a hlása večný život týchto synov a dcér! Svätý Pavol nás už 2000 rokov povzbudzuje: Radujte sa! Vždy! Kresťanovi patrí všetka radosť, okrem radosť zo zla, lebo táto zdanlivá radosť je iba jej karikatúrou. Kresťanstvo nechce ničieť ľudské vášne. Chce ich očistiť a zapojiť do služieb dobra a bratstva.

Páter Pio bol silný muž, asi 175 cm vysoký. Všetka slabosť a vyčerpanosť, ktorou trpieval za mladi, po obdržaní stigiem zmizla. Trpel na bolesti a nevoľnosť, ale pritom až do staroby vládol veľa hodín pracovať. Zdá sa, akoby rany a duchovné boje spevnili i jeho organizmus. Už od mladi jedával málo: raz denne trochu zeleniny alebo kúsok syra, dene veľký pohár vody, alebo piva. Keď uvážime, že denne strácal jednu-dve šálky krvi a dlhé hodiny spovedal, jeho zdravie a sila je naozaj záhadou. Raz, keď nejedol celý týždeň skoro nič - dokonca pribral!

Posledné desaťročia mu prichádzalo asi 600 listov denne. Čítala ich skupina kapucínov v kláštore. Na väčšinu z nich odpovedali iba natlačeným lístkom s výzvou modliť sa a žiť silným kresťanským životom, v ktorom sa človek zrieka hriechu, pristupuje k sviatostiam a uistením o vrúcnych modlitbách pátra Pia.

□ listoch, kde šlo o dôležité rady a riešenia sa radievali s pátrom Piom a posielali na ne krátke odpovede. Čítaval iba mimoriadne dôležité listy. Toto bol asi najrozumnejší systém, aký bolo možné v danej situácii zaviesť. Listy sa po určitom čase páľily, pretože pri množstve okolo dvesto tisíc listov ročne by museli pre ne postaviť novú budovu! Zachovali sa iba listy, ktoré mu prišli v poslednom roku života. Svätí ľudia majú jedno tajomstvo, ktoré my nechceme poznať: pri svojej veľkosti vedia byť i pokorní a skromní. My sme malí a svoju veľkosť si tým viac primýšľame. A to, že nevieme byť skromní, robí nás potom ešte menšími.

Každý z nás je iný a každému načrtol Pán inú životnú cestu. Všetci sme však povolani byť ako Kristus, ale každý svojim spôsobom. Každý trochu ináč, ale každý ako Kristus! A najväčšia vec v náboženstve i na svete je láska!

Aký zástoj v jeho živote mala Nepoškvrnená? Pod týmto názvom napísal o nej i malé náboženské dielko. Pozrime sa, čo píše:

- Ty priepasť milosti a čistoty!

Si majstrovským dielom Stvoriteľa!

Zena odetá svetlom!

Jej nepoškvrnené počatie je prvým krokom k našej záchrane!

Každá milosť prechodí jej rukami!

Iba ona je hodná zachytiť bystriny lásky Božej!

Iba ona je hodná chápať ich!...

A na konci dielka:

- Matí sladká, daj, nech Ťa mám rád!

Prelej mi do duše čosi z Tvojej lásky!

Daj mi čisté srdce, žeby vládalo milovať Tvojho i svojho Boha!

Dušu mi daj čistú, aby sa mu vedela klanáť v duchu a v pravde!

I telo mi daj čisté, žeby som bol Bohu živým stánkom!

Na sklonku života.

Nový kostol, ktorý vyrástol z boku starého, začali stavať roku 1956 a 1. júla 1959 ho otec biskup Carta z Foggie už mohol konsekrovať.

Páter Pio bol do roku 1959, do svojho 72. roku v plnej sile. V tomto roku však najer vážne ochorel a tri mesiace bol medzi životom a smrťou. V kostolíku Panny Márie, Matky milostí striedali sa nepretržite v modlitbách za jeho uzdravenie. Páter Pio sa den na dve-tri minúty prihováral rozhlasom zo svojej cely.

V tomto roku sa Taliansko zasvätilo Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a jej socha z Fatimy putovala po Taliánsku. Helikoptérou ju preniesli aj do San Giovanni Rotonde. Zo strechy Domova ju preniesli do kostola, kde bola jeden deň predmetom úcty. Keď ju 6. augusta 1959 helikoptéra odnášala, páter Pio odrazu ozdravel a 10. augusta, na výročie svojej kňazskej vysviacky už obetoval v novom kostole svätú omšu. No zdá sa, že po tejto chorobe sa mu už nevrátila predošlá sila a začína sa akoby čohosi báť: trpieť a prinášať vynáhradu cez II. vatikánsky koncil. A z Ríma zase posielajú vizitátora.

No sú tu i radostné udalosti. Ako napríklad jeho zlaté kňazské jubileum 10. augusta 1960, keď sa ešte vládol držať na nohách. Na vozíku ho vozia spovedať, ale on zdôrazňuje: Treba pracovať! Keď mu niekto v spovednici berie čas, prerúša ho: Neberte mi čas! Čím je nevládnejší, tým viac chce využiť každú minútu.

20. septembra 1968 bolo tomu 50 rokov, čo dostal páter Pio na chóre kostolíka päť rán. Po svete má státisíce duchovných synov a dcér, ktorých i zavše hli, ako ich otca, ale to ich len zocelilo. Pápež Pavol VI. ich úradne uznáva, ako užitočné a blahodárne hnutie v Cirkvi a páter Pio sa tomu teší. Duchovné Krúžky si vybrali práve zlaté jubileum jeho stigiem na to, aby sa zišli z celého sveta na svoj VI. kongres, ktorý má hnutie upevniť a dať mu nový rozmach. Vlastné jubileum jeho stigiem oslávia 20. septembra temer bez hliuku. Nový kostol je však ráno o piatej, počas jeho svätej omše nebitý. Potom spovedá ženy a mužov a prijíma najbližších. Večer na čele so starostom, prídu občania s faklami a hudbou pod jeho okno, no čakali ho márne. Na oblohe vybuchovali ohnostroje na jeho počesť, ale on ležal na svojej železnej posteli v mukách a modlitbe. 22. septembra sa konal kongres Duchovných krúžkov. Mal ešte svätú omšu opäť ráno o piatej, ale bola to už jeho posledná. Ludí bolo toľko, že stáli i vonku.

Hoci bol telesne už veľmi slabý, všetci sa zdivili, že sa čisto vzchopil a saieval mocným, i keď prerývaným hlasom. Podal prijímanie jednému dievčaťu, ale po omši ho museli zachytiť a držať temer na rukách. Po omši asi hodinu odpočíval a naposledy v živote vyspovedal asi 15 mužov.

V novom kostole je predpoludním koncelebrovaná svätá omša a po nej na priestranstve pred kostolom zhromaždenie IV. kongresu Duchovných krúžkov pátra Pia. Počas zhromaždenia sa ešte objaví v okne starého kostola, na chore, kde dostal pred 50. rokmi stigmy. Dolu vybuchujú ovácie a potlesk. Večer sa ešte raz objaví v oblohu a dlho máva ručníkom. Je to posledná rozlúčka, lebo v noci z 22. na 23. septembra 1968 umiera o pol tretej ráno po prijatí pomezania chorých.

Pohreb bol 26. septembra za účasti asi 100 tisíc ľudí. O pol štyri sa pohlo auto s rakvou na poslednú, niekoľkokilometrovú cestu mestom. Potom na priestranstve pred kostolom obetoval generálny predstavený kapucínov so 14 kňazmi bohoslužby za pátra Pia. Otec biskup Cunial, apoštolský administrátor z Manfredonie urobil výkop nad rakvou a po smútočných prejavoch večer okolo deviatej ho uložili do krypty pod kostolom. V krypte je oltár a vŕjde do nŕj asi 150-200 ľudí. Uprostred krypty medzi štyrmi mohutnými stĺpmi je na zemi tmavomodrý hrob z prskaného mramoru v jednoduchom štýle, do ktorého vložili telo pátra Pia. Na druhý den ho už mohli navštíviť prvé stovky jeho duchovných synov a dcér.

Život každého z nás, nech sme hocijako malí, alebo mladí, je poslaním, posolstvom. Nik z nás tu nie je z rozmaru, alebo na hračku, s každým má Boh svoj plán - a to večný! Za tých niekoľko desaťročí života ho treba splniť, aby sme boli hodní večne byť šťastní s Bohom. Poslaním nášho života je čoraz viac sa pripútať k Bohu svojou radosťou a prácou, svojou modlitbou a vierou a čoraz viac šíriť na zemi lásku a bratstvo. Toto je naše poslanie, náš vesmírny let tu, zo Zeme až priamo do Božieho Srdca.

Aby sme si túto úlohu splnili, musíme byť nábožnými, to značí úprimnými a čestnými k Bohu, k sebe a k ľuďom. Preto preč s nábožnosťou, kde sa pod pozlátkom skrýva egoizmus a duchovná zakrpatenosť. Náboženstvo, to je láska k Bohu a k ľuďom. A tú získame aj častou modlitbou, ktorá nie je iba povrchný cit, ale je i oltár, kde človek prináša na svätú omšu i kus seba.

Zápas o Boha je zápasom našich čias, ale bude zápasom i nasledujúcich generácií. Každý človek sa v nom borí so svojimi vášňami a s ľuďmi, ktorí sa v nom pokúšajú poprieť alebo oslabiť istotu o Nom. Nosme v sebe žiarivú a dôvernú istotu pátra Pia že Boh je, a že ju máme šíriť a dávať ďalej. Boh dal cez neho storočiu istotu, že je!

Svätí sú ako ohňostroje, ktorých svetlo sa rúti do výšok k Bohu a padajúc na zem, prská na všetky strany, ako láska k ľuďom. Svätí sú ako rakety s televíznymi vysielacími: na obrazovkách svojich duší môžeme z nich zachytiť obraz Boha. Sú medzinárodní, ako Boh a ich láska k Nemu sú medzinárodné.

Záverom.

Z jednej štatistiky vyplýva, že z kňazov, ktorí zanechali kňazský stav je 85 % takých, čo predtým opustili modlitbu. Prestali sa zapájať od Boha, opustili Boha-Lásku a tak zhasínala potom aj ich láska k ľuďom. Podobne by sme mohli povedať i o kresťanoch, ktorí odopkli od viery: prestali sa modliť, o Bohu a modlitbe mali pokrivené názory, prestali sa zhovárať so živým Bohom a stratili pravdu o nom. Pretože však človek nevydrží bez Boha, šli si tvoriť a nadchýňať sa vytvorenými bôžikmi!

Preto keď stretneme smutného človeka, nielen, že ho sami potešíme, ale sa s ním hneď aj pomodlíme, aby ho aj Pán potešil. A to nielen v smútku, ale aj v radosťi a pri iných príležitostiach. Dajme do modlitby toľko lásky koľko môžeme - a náš život bude hrdinskejší a krajší. Pane, denne nás uč modliť sa! Všetkých!

Páter Pio bol prísny najmä na zámerné hriechy proti prírode. Ženy a dievčatá v minisukniach nespovedal, kým neprišli v slušnom oblečení. Tento módný výstrelok predpovedal už dva roky predtým a žiadal od svojich duchovných dcér oblek, ktorý siaha pod kolena.

Kto zhrešil, potrebuje odošľajúceho Krista v spovedi. Pyšná propaganda bude nahovárať, že človek je dobrý alebo že si má svoje svedomie dať do poriadku sám. No vinu proti Bohu môže dať do poriadku len s Bohom. A to tak, ako to On prikázal.

Človek sa má snažiť zo všetkých síl, aby nezhrešil. No keď zhrešil, nech naukladá na hriech nový hriech - rýchu. Preto je normálne, keď si uzná vinu, usporiada si záležitosť s Bohom a bude sa snažiť o dobro.

Páter Pio nebol za tupé a bezcitné znášanie každého utrpenia, ale na druhej strane si nerobil ilúzie: vedel, že všetko utrpenie sa odstrániť nedá, preto súčasne nabádal ľudí, aby sa učili bolesť prijímať, zmieriť sa s nou, zocelovať sa a rásť s nou - ba premieňať ju až na lásku a tým na svoj prospech.

Lebo chcieť bezhlavo utiecť pred každým utrpením, značí znásobiť si ho, lebo každej bolesti sa utiecť nedá. Tu potom treba vedieť i trpieť. Trpieť vždy vtedy, keď to káže rozum, rozvaha, viera alebo láska! A potom človek môže znášať svoje utrpenie za svoje hriechy i za hriechy iných. Utrpenie znášané s trpezlivosťou a bolestnou láskou býva takmer najčistejšou láskou, aká vôbec môže existovať!

Keď je bolesti veľa, vedzme si ju podeliť: nosme ju z minúty na minútu. Vydržať len minútu - a potom zase minútu. Na tú tretiu minútu nám chystá Pán pomoc a silu, ako i na tie ďalšie - a nemyslieť na iné. Tak to robievala zavše svätá Terézia z Lisieux. Osvedčilo sa jej to a odporúča to najmä vtedy, keď bolesť sa zdá byť nad ľudské sily.

Vývoj kráča stále k väčšej koncentrácii obyvateľstva v mestách. Ale čím bližšie pri sebe bývame a čím viac musíme denne pracovať spolu, tým väčšími nerážajú na seba naše egoizmy, nelásky a vášne. A v tých zrážkach všetci trpíme, jeden k druhému chleďneme, jeden pre druhého sa stávame číslami a prípadmi, stávame sa väzňami a väzňami jeden druhého. Kresťanstvo so svojim Kristom a úprímnym bratstvom má v dnešnej spoločnosti ohromnú budúcnosť. Ale len vtedy, ak to kresťania pochopia! Avšak kresťanstvo nie je ľahké - ale je šťastné.

Modlitba za osláveného pátra Pia.

Ježišu, koruna a nesmierna česť tých, čo sa vyznamenali poníženým a hrdinským nasledovaním tvojich čností, mimoriadnym spôsobom sa zúčastnili na tvojom utrpení a tak boli skutočnými a neúnavnými apoštolmi na záchranu duší, vrúcne ťa prosím, osláv aj tu na zemi svojho služobníka Otca Pia z Pietrelciny tým, že na jeho prímluvu vypočuješ moju prosbu o ----- . Amen.

Imprimatur: G. Giaccuinte, Rím, 23.12.1968.

Dočatok.

Rozhodnutím z 23. novembra 1969 oznámil biskup z Lucery, mons. Anton Cunial, že zahájil informačný proces k prípadnému blahorečeniu otca Pia.

Správy o vyslyšaniach na príhovor P. Pia prijíma kapucínsky kláštor v San Giovanni Rotondo:

Convento Cappuccini "Santa Maria dello Grazie"
I-71913 San Giovanni Rotondo /Foggia/
ITALIA

Z myšlienok pátra Pia.

- Láska, láska je základom a kľúčom všetkého! Veď Boh je láska a kto žije v láske, žije v Bohu! Nemilovať, to je ako biť Boha päsťou do očí!
- Láska k Bohu zavše ako blesk na okamih rozotne tmy a priamo v búrke nesie ťa až na srdce tvojho Boha. Lebo nech i búrka vrcholí, tvoja duša spočíva v náručí Božom sťa dieťa v náručí matkinom. Pán riadi všetko k tvojmu zdaru. Nemysli si, že ti to vpravím len tak: nie, nie, to je číra pravda, čo vpravím.
- Kto chce a žiada si milovať Boha, ten ho už miluje. Veď ktože nám dal túto túžbu?... Boh sám je už u toho, kto ho chce milovať.
- Úzkosť, nepokoj a nedôvera k Bohu sú v našom živote ako rakovinové nádory duše. Úzkosť je horším zlom než zlo samo. Milujme Boha jednoducho a netýrajme sa úzkosťami. Stavajme sa proti priestupkom, no nech je to nenávisť kludná a svätá, nikdy nie nepokojná a zožieravá!
- Hladinu našej duše často môže rozvíriť búrka. Nebojte sa! Nezahyniete! I keď Pán vari spí, v danej chvíli sa prebudí a vráti vám pokoj. Svätý Peter by bol kráčal suchou nohou po vlnách, keby sa nebol začal báť a pochybovať...
Pochybovať o Bohu značí urážať ho...
Preto preč všetok nepokoj v každom súžení! Nepokoj iby prekáža Duchu Svätému. Trpezlivosť!
Nežiadať si nikdy od Boha vedieť, prečo to alebo ono a prečo vás vedie práve tadiaľto. Dívajte sa na Krista, na neho, on vás vedie! A dívajte sa na večnosť, tam vás chce priviesť.
- Boh je láska a tá je schopná vytrhať ľudí z ospalosti a prostrednosti. Ale táto Láska - Kristus je ukrižovaná a možno ju nájsť len na kríži. Preto je Kristus - Láska zavše taká neznáma. Žiadame si totiž lásku, ale odmietame trpieť. Ježišovo náručie je otvorené, ale ruky má pribité. Kto ho chce nájsť, musí ho objasť i s jeho krížom, musí sa zúčastniť i na jeho agonii.
- Ťpri sa ako Ježišova Matka o kríž a vždy budeš mať dost sil.
- Keď sa ti dá Ježiš pocítiť, ďakuj za to!
Keď sa ti skryje, i za to sa podakuj!
Všetko je hra jeho lásky.
- Trpím vtedy, keď netrpím!
- Smutný pohľad na ľudské bezprávie nech ťa nezráža!
V plánoch Božích je i to ne niečo! Príde raz deň a budeš svědkom Božej spravodlivosti!
- Človek, ktorý sa dokáže povzniesť nad sebou a skloniť sa nad rany bližneho, dáva Pánu najkrajšiu modlitbu a najslachetnejšiu obeť: je to láska v činoch!

- V každom chorom je Ježiš, čo trpí. V každom chudobnom je Ježiš, čo čaká. V každom chudobnom, ktorý je chorý, je Ježiš dvojnásobne: I trpí, i čaká!

- Duše sa nedostávajú do daru, treba si ich kupovať. Dobre viete, čo stáli Krista. Dnes i vždy treba za ne platiť tým, čím on.

- Modlitba je najlepšou zbraňou, ktorú máme. Je kľúčom, ktorý otvára Pánovo Srdce. Musíš hovoriť Pánovi i srdcom, nie iba ústami! Ba v určitých chvíľach musíš mu hovoriť iba srdcom!

- Všetky modlitby sú dobré, keď má človek pri tom dobrý úmysel a dobrú vôľu... Modlitba musí vedieť byť i naliehavá: to je znak že tam je viera!

- Modlite sa, aby vás Pán potešil, keď vás príliš tlačí dáky kríž! Nie je to proti Božej vôli, veď úľavu si prosil aj Boží Syn v Getsemani. Ale keď sa Bohu zapáči nechať vám ju, ochotne povedzte s Kristom: Buď vôľa Tvoja!

- Keď ste pri modlitbe roztržití a zbadáte to, urobte ako chodec, keď si zmýli cestu. Len čo to zbadá, že sa zmýlil, už aj sa vracia späť.

- Vedieť sa dobre modliť a mať z toho radosť, to je Boží dar, o ktorý treba stále prosiť. Zo svojej stránky však máme sa snažiť modliť sa pokorne a pokojne a tak čakať Božiu rosu a jeho dar.

- Modli sa a dúfaj, no nesužuj sa! Sužovať sa je nanič! Boh je milosrdný a vypočuje tvoju modlitbu!

- Pane, svoju minulosť zverujem tvojmu milosrdenstvu, svoju prítomnosť tvojej láske a svoju budúcnosť tvojej prozreteľnosti!

- Dôverujte v Boha a to stále! A buďte si istí, že sa skôr pominie nebo a zem, než by vás on prestal chrániť!

- Často pobozkaj Ježiša a to s láskou! Dáš mu tým náhradu za zradný bozk Judášov!

- Privilneme sa k srdcu Bolestnej Matky! A keď vidíme koľko trpí, nezabudnime, aká cenná je naša duša!

- Ja sa vždy modlím za chorých: najlepšia je tá posila, čo pochádza z modlitby. Denne sa modlím za nich ruženec.

- Svet by sa skôr zobišiel bez slnka, ako bez svätej omše!

- Dokážme sa darovať s tou istou láskou, akou sa nám darúva Ježiš v Eucharistii. Dáva sa bez výhrady, celý a vždy. Robme ako on. Keď sa nám dáva, dáva nám nebo.

- Tisíc rokov slávy na zemi...

Nie, ani tých tisíc rokov sa nevyrovná jedinej hodinke v sledkom rozhovore so Spasiteľom vo Svätosti Oltárnej.

- Raz sa spýtali pátra Pia: Otče, ako máme byť prítomní na svätej omši? - Tak ako Panna Mária a nábožné ženy na Kalvárii: majte s Kristom súcit a milujte ho!

- Život je boj, a vyhrá ho len ten, kto sa chrabro bije až do konca!

- Hŕšenie priťahuje na tvoj dom kliatbu!

- Vôľa je jedinou bránou, kadiaľ môže vniknúť do nás hriech: inej niety!

- Dobre, predobro si zapamätaj, čo vraví Pán: Pánom svojej duše môže byť len ten, kto je trpezlivý!

- Treba byť silnými a tak sa stať veľkými: to je naša povinnosť! Život je boj z ktorého nemožno zbehnúť: treba ho vyhrať!
- Milosrdenstvo Božie je nekonečne väčšie než tvoja zloba!
- Brány neba sú otvorené pre všetkých: len si pomysli na Máriu Magdalénu!
- Ďakuj Bohu, bozkajúc mu ruku i keď ťa bije! Ruka, čo ťa bije je Otcova ruka a on ťa má rád!
- Zostaň vždy verný Bohu!... A nič nedbaj na pochabé posmešky! Vedz, že svätí boli vždy zlému svetu na posmech. Oni však šliapali všetky jeho zlé skutky!
- Kristus vás chce priviesť do nebeskej vlasti. Čo na tom, či vás vedie cez púšte alebo cez polia. Hlavné je, že sa ťa dostaneme!
- Každý človek má na tomto svete svoj kríž. Ukrižovaním snažme sa žiť na ňom ako dobrý lotor, nie ako zlý!
- Chceš dakoho potešiť? Poukáž mu na dobro, čo môže ešte vykonať!
- Nepriateľov v boji sa nebojte! Čím bližšie ste Bohu, tým slabší je nepriateľ! A preto odvahu a vpred!

Výťah z knihy otca Bohuslava: Muž s ranami.
Vydal SÚSCM, Rím, 1983, 317 strán.

- 0 -

Paдре НИС

PANE, ZOSTAŇ SO MNOU .

- Pane, zostaň so mnou, lebo treba, aby si bol pri mne a aby som na teba nezabudol. Ty vieš, ako ľahko ťa opúšťam.
- Pane, zostaň so mnou, lebo som slabý a cítim potrebu tvojej pomoci, aby som tak často neupadával.
- Pane, zostaň so mnou, lebo ty si môj život a bez teba som bez horlivosti.
- Pane, zostaň so mnou, lebo ty si moje svetlo a bez teba som v tmeňoch.
- Pane, zostaň so mnou, aby si mi ukázal svoju vôľu.
- Pane, zostaň so mnou, lebo počúvam tvoj hlas, aby som ťa nasledoval.
- Pane, zostaň so mnou, ak chceš, aby som ti bol verný.
- Pane, zostaň so mnou, lebo sa svedčí a keď sa chvilu ku koncu, život sa stráca, smrť, súd a večnosť sa blížia a treba sa posilniť, aby som neustal na ceste.
- Pane, zostaň so mnou! Nežiadam si nebeské útechy, lebo si ich nezaslúhujem, ale dar tvojej prítomnosti.
- Pane, zostaň so mnou, lebo jedine teba hľadám, tvoju lásku, tvoju milosť, tvoje srdce, tvojho ducha, lebo ťa milujem a nežiadam si nijakú odmenu, iba to, aby som ťa viac miloval... láskou stalou, činnou: aby som ťa miloval celým srdcom tu na zemi a dokonale pokračoval v milovaní teba vo večnosti. Amen.

Posol BŠ, č. 2/1983, vydávajú slovenskí jezuiti v Manade.

- 0 -